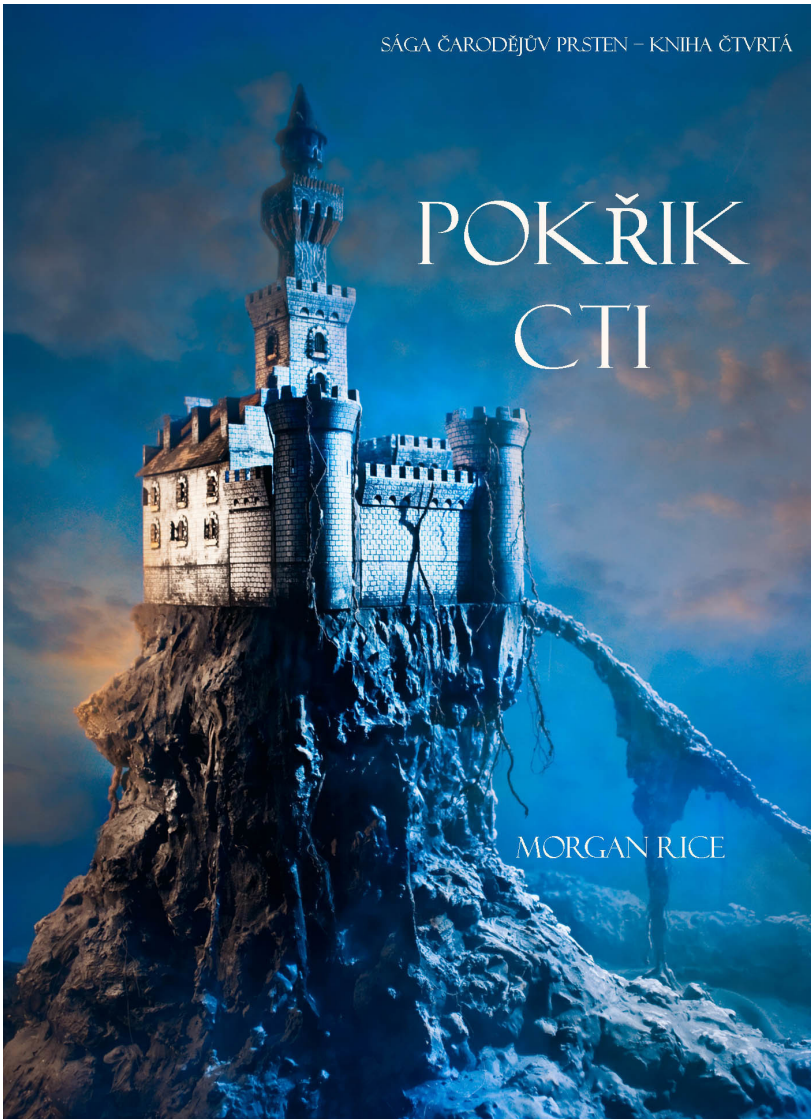

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA ČTVRTÁ

POKŘIK CTI

MORGAN RICE

Morgan Rice

Pokřik Cti

Серия «Čarodějův Prsten», книга 4

Аннотация

ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos V knize BOJOVÝ POKŘIK (Čarodějův Prsten – kniha čtvrtá) se Thor vrátil ze Stovky jako zkušený bojovník. Ani se však nestačil doma zabydlet a už musí čelit další výzvě, kterou je tentokrát opravdové vojenské tažení na obranu domoviny. Čeká jej bitva na život a na smrt. McCloudská armáda pronikla při svém nájezdu hluboko do MacGilského teritoria – hlouběji, než kdykoliv předtím v celé historii Prstenu. Thor navíc nevědomky jede do pasti a nakonec to bude on, kdo bude muset sehrát jednu z hlavních rolí při obraně Králova Dvora. Godfrey byl otráven velmi vzácným jedem a jeho osud nyní leží plně v rukou Gwendolyn, která upíná všechny své síly k tomu, aby jej vyrvala smrti. Gareth se propadá ve své paranoie ještě hlouběji a najímá si kmen horských barbarů, kteří mu slouží jako osobní stráž. Věnuje jim Rytířský sál, čímž vyhání Stříbrné a vytváří v Králově Dvoře

další neshody, které stále více hrozí přerůst v otevřenou občanskou válku. V chodu jsou také jeho plány provdat Gwendolyn proti její vůli za jednoho z krutých Nevarunských válečníků. Thorova přátelství se prohlubují, když cestuje na nová místa, čelí nečekaným střetnutím s příšerami a bojuje po boku všech v nepředstavitelné epické bitvě. Jeho cesty jej také zavedou do rodné vesnice, kde se setká s otcem, jenž mu podkryje další kousek skládačky o tom kdo vlastně je, kdo je jeho matka – a o čem je celý jeho osud. Od Argona se mu dostává dalšího tréninku, díky čemuž začíná pomalu ovládat další zvláštní síly, o kterých nikdy netušil, že mohou existovat. Jeho moc roste každým dnem. Odloučení od Gwen jeho city k ní jenom posiluje a doufá, že se bude moci brzy vrátit a položit jí důležitou otázku – ale možná už na to bude příliš pozdě. Andronicus mezitím vede svou milionovou imperiální armádu k novému pokusu o zdoání Kaňonu a zničení Prstenu. Tentokrát s sebou vede i informátora, který mu má otevřít cestu. V okamžiku, kdy se všem zdá, že už se věci snad ani nemohou vyvíjet hůře, končí příběh šokujícím zvratem. Podaří se Godfreymu přežít? Bude Gareth konečně sesazen? Rozdělí se snad Králův Dvůr na dvě válčící strany? Vpadne Impérium do Prstenu? Bude Gwendolyn konečně s Thorem? A zjistí Thor konečně tajemství svého osudu? Díky promyšlenému budování fantasy světa a charakteristikám postav, je POKŘÍK CTI epickým příběhem o přátelství a lásce, rivalitě a spolupráci, o rytířích a dracích, intrikách a politických machinacích, o dospívání, o zlomených srdcích, o podvodu, ambicích a zradě. To vše je zasazeno do důkladně promyšleného fiktivního fantasy světa. Je to příběh o cti a odvaze, o osudu a předurčení, a také o magii. Je to fantasy, které nás přivede do světa, na který už potom nikdy nezapomeneme, a které osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. Román má přibližně 80 000 slov. Nabitě akcí, romantikou,

dobrodružstvím a napětím. Sáhňte po této knize a zamilujte se do ní znovu a znovu. vampirebooksite.com

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	16
KAPITOLA DRUHÁ	22
KAPITOLA TŘETÍ	29
KAPITOLA ČTVRTÁ	33
KAPITOLA PÁTÁ	41
KAPITOLA ŠESTÁ	44
KAPITOLA SEDMÁ	55
KAPITOLA OSMÁ	63
KAPITOLA DEVÁTÁ	69
KAPITOLA DESÁTÁ	80
KAPITOLA JEDENÁCTÁ	88
KAPITOLA DVANÁCTÁ	96
Конец ознакомительного фрагмента.	98

POKŘIK CTI

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA ČTVRTÁ)

Morgan Rice

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách,

přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

“Čtivá fantasy, která spřádá mysteriózní elementy s intrikami a tvoří tak jedinečný příběh. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti...Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.“

--Midwest Book Review (D. Donovan, kritik)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Zábavná epická fantasy od Riceové (ČARODĚJŮV PRSTEN) nese všechny klasické rysy žánru – silný příběh, který je silně inspirován středověkým Skotskem a jeho historií, a také dobrý smysl pro popis dvorních intrik.“

“Zbožňuji způsob jakým Riceová vytvořila postavu Thora a světa, který jej obklopuje. Krajina i bytosti, které ji obývají, jsou velmi zdařile popsány...Příběh je poutavý. Krátký, ale sladký....Počet vedlejších postav je citlivě nastaven, takže se čtenář nemůže ve vyprávění „ztratit“. Nechybí dobrodružství ani momenty plné hrůzy, která však nepřekračuje hranice žánru. Kniha je výborná zejména pro náctileté čtenáře... V této knize můžeme rozhodně spatřit počátky něčeho pozoruhodného...”

--San Francisco Book Review

„V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi...Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh poutavý.“

--Publishers Weekly

„CESTA HRDINY je jednodechová a snadná četba. Konce jednotlivých kapitol vás doslova nutí zjistit, co se stane v kapitole následující a knihu je proto těžké odložit. V knize nalezneme několik málo překlepů, přičemž některá jména jsou zaměněná, avšak ani jedno nekazí celkový dojem z příběhu. Na

konci příběhu jsem měl pocit, že musím mít okamžitě v ruce jeho další část a nakonec to bylo přesně to, co jsem také udělal. Všechny devět dílů Čarodějova prstenu lze v současnosti zakoupit v Kindle store, přičemž Cesta hrdiny je ke stažení zdarma, aby si čtenáři mohli vyzkoušet o čem série bude! Pokud se poohlížíte po rychlé a zábavné četbě na dovolenou, tato kniha splní vaše přání krásně.“

--FantasyOnline.net

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPIŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

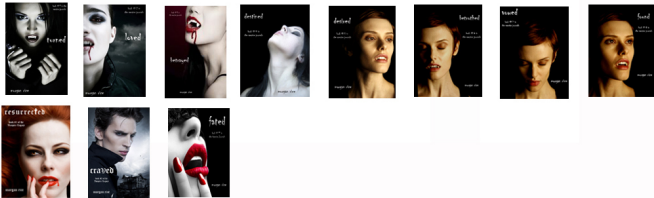
THE SORCERER'S RING

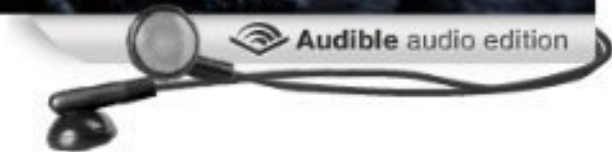

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!

Copyright © 2013 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez

předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a poříd'te si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka RazoomGame v licenci Shutterstock.com

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

“...neboj se velikosti.

Někdo se velkým rodí,

někdo velikosti dosáhne,

a někomu velikost spadne do klína.

Osud ti nabízí pomocnou ruku,

chop se jí tělem i duší.“

—William Shakespeare

Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete

(překlad Martin Hilský, 2005)

KAPITOLA PRVNÍ

Luanda spěchala napříč bitevním polem, na poslední chvíli se vyhnula tryskem uhánějícímu válečnému koni, a mířila k městskému domku, ve kterém se král McCloud rozhodl na dnešní večer ubytovat. V třesoucí se ruce svírala studený železný bodec a každým krokem vířila prach ulice tohoto městečka, které znávala už jako malá, a ve kterém žili její lidé. Celé měsíce už byla nucena přihlížet, jak jsou lidé z jejího království ve svých vesnicích vyvražďováni. Teď už toho ale měla dost. Něco v jejím nitru se vzpříčilo. Najednou jí bylo všechno jedno. I to, že aby proti těm zvěrstvům mohla cokoliv podniknout, bude se muset postavit celé McCloudské armádě. Teď už udělá cokoliv, jenom aby tomu učinila přítrž.

Věděla, že to, k čemu se chystá, je šílenost. A že dává všanc vlastní život, protože McCloudovi bude stačit sebemenší záminka, aby ji mohl s uspokojením zprovodit ze světa. Teď ale všechny podobné myšlenky úplně pustila z hlavy. Nadešel čas udělat to, co bylo správné – ať už cena za ten čin byla jakákoliv.

Přes všechn ten mumraj kolem v dálce spatřila McClouda, který si odnášel onu ubohou dívku do domku. Prudce za sebou potom zabouchl dveře a zvířil tím další oblak prachu.

“Luando!” ozvalo se odněkud zezadu.

Byl to Bronson, který za ní zaostal o dobrých padesát metrů, ale teď se ji honem snažil dohnat. Neustále se musel na

svém stíhání zastavovat, aby se vyhnul projíždějícím vojenským jednotkám.

To byla její šance. Pokud ji Bronson chytí, zabrání jí ten plán provést.

Ještě přidala do kroku, sevřela bodec pevněji v dlani a snažila se příliš nemyslet na to, jak šílenou věc právě dělá a jak malé má přitom šance na úspěch. Pokud nemohly McClouda svrhnout celé armády, pokud to nezvládli jeho nejvlivnější generálové, ba ani jeho vlastní syn, který se před ním jen a pouze trásl strachy, jaké šance potom měla ona sama?

Ba co více, Luanda ještě nikdy nikoho předtím nezabila. O muži McCloudova ražení ani nemluvě. Neztuhne strachy přesně v okamžiku, kdy bude nutné jednat? Dokáže se k němu vůbec nepozorovaně přiblížit? Není snad doopravdy nepřemožitelný, jak to popisoval Bronson?

Při všem tom vraždění kolem a ničení toho, co kdysi bývalo její domovskou zemí, byla odhodlaná svoje šance přesto zkusit. Když se teď ohlédla zpátky, nezbyvalo jí než hluboce litovat, že souhlasila se sňatkem s McCloudem, i když svého Bronsona milovala. McCloudové byli divocí a krutí lidé, a nebylo je možné napravit. Uvědomila si, že království MacGilů mělo štěstí, že mezi oběma polovinami Prstenu vždy ležela Vysočina, která obě panství oddělovala. Před svatbou byla ve své naivitě bohužel přesvědčená, že McCloudové nemohou být tak špatní, jak o tom celý svůj život slyšávala. Myslela si, že je možná dokáže svou přítomností pozvednout a že příležitost stát se

McCloudskou princeznou – a jednoho dne královnou – poslouží celému Prstenu.

Teď bylo ale více než jasné, že se krutě zmýlila. Vzdala by se čehokoliv – svého titulu, bohatství, slávy, všeho co měla – aby mohla vrátit čas, aby k námluvám s McCloudy nikdy nedošlo a ona mohla zůstat na západní polovině Prstenu se svou rodinou. Také se zlobila na otce, že celý ten sňatek zařídil. Ona byla mladá a naivní, ale on tohle předpokládat mohl. To pro něj vážně politika byla tak důležitá, že kvůli ní obětoval i štěstí vlastní dcery? Také se na něj hněvala proto, že zemřel a nechal ji tu samotnou uprostřed vší té katastrofy.

Za posledních několik měsíců se jí dostalo té nejtvrďší školy, kdy se naučila být závislá jenom sama na sobě. A teď všechna kuráž, kterou nasbírala, mohla posloužit dobré věci.

Celá se třásla rozčilením, když došla k malému hliněnému domku a jeho zavřeným dubovým dveřím. Pozorně se rozhlédla na obě strany, napůl v očekávání, že se na ní McCloudovi muži vrhnou, ale k vlastnímu ulehčení shledala, že jsou všichni natolik zaměstnaní tou spouští kolem, že si jí nikdo ani nevšiml.

Sáhla opatrně po klice a co nejjemněji ji stiskla. Celou dobu se modlila, aby ji McCloud neslyšel.

Vstoupila dovnitř. Byla tam tma a její oči, doposud navyklé na jasné bílé zdi města, si zvykaly jenom pomalu. Také zde bylo chladněji. Jakmile překročila práh, uslyšela výkřiky a vzlykot oné dívky. Když její oči přivykly na temnotu, spatřila ve vzdáleném koutu místnosti McClouda, od pasu dolů nahého, jak

leží na šatů zcela zbavené dívce, která se mu ze všech sil vzpírala a bránila se. S divoce vykulenýma očima křičela a kladla zoufalý odpor. McCloud už toho měl zřejmě dost a tak se mocně napřáhl a vrazil ji surovou facku.

Luanda nedokázala uvěřit, že to, co viděla, se opravdu odehrává a že v této situaci teď doopravdy je. Učinila opatrný krok kupředu. Její ruce se třásly, kolena hrozila podlomením každičkou vteřinu a ona se mohla jenom modlit, aby její tělo někde objevilo síly, které pro svůj čin bude potřebovat. V pravé dlani svírala bodec, jako by na něm závisel celý její život.

Prosím, Bože, nech mě zabít tohoto muže.

McCloud konečně dosáhl svého a začal chrochtavě sténat, jako kdyby byl nějaké divoké zvíře. Neměl nejmenší slitování. Dívčiny bolestné výkřiky se zdály s každou vteřinou hlasitější a zoufalejší.

Luanda přistoupila o krok blíž a potom ještě o jeden. Teď už byla na dosah. Dívala se na McCloudovo tělo a přemýšlela, které místo si k úderu zvolit. Bylo štěstí, že si sundal drátěnou košili a teď na sobě měl jenom tenkou, plátěnou a notně propocenou halenu. Až k ní doléhal pach jeho potu a donutil ji instinktivně ohrnout nos. Svléknutí železné košile bylo během stále ještě probíhajícího dobývání města značně nedbalé a Luanda pevně věřila, že to je také poslední chyba, kterou král udělal. Zvedne bodec vysoko nad hlavu a pak jej plnou vahou těla zaboří do McCloudových zad.

Jeho steny zesílily, když začala uskutečňovat svůj plán a

napřáhla se k ráně. Hlavou jí proletěla myšlenka, jak se její život za pár vteřin změní. Nic už nebude jako dřív. McCloudské království bude osvobozeno od svého tyranského krále a její vlastní lid bude ušetřen dalšího trýznění. Její manžel převezme vládu a všechno dobře skončí.

Najednou jí došlo, že se nedokáže pohnout. Strach naprosto znehybněl její údy, které se teď jen a pouze třásly. Přitom si žalostně uvědomovala, že nebude-li jednat teď, tak už to nebude moci nikdy napravit.

Zadržela dech, postoupila jeden poslední krok kupředu, oběma rukama nad hlavou sevřela bodec a potom padla na kolena, přičemž vedla bodec vší silou proti královým zádům.

Přihodilo se ale něco, co neočekávala, a stalo se to příliš rychle, než aby mohla jakkoliv zareagovat. McCloud se totiž v posledním okamžiku bleskurychle odkulil stranou. Na muže jeho proporcí to byl neuvěřitelně rychlý pohyb. Mnohem rychlejší, než jak by byla odhadovala. Odkulil se stranou, čímž zanechal dívku odhalenou a pro Luandu už bylo příliš pozdě, aby svou ránu usměrnila.

Bodec pokračoval na své cestě vzduchem a k Luandině hrůze se zabodl vší silou do dívčiny hrudi.

Ta se následkem prudké bolesti a úleku posadila a Luanda jenom s děsem v očích sledovala bodec, který byl skoro celý zabodnutý v dívčině hrudi. Dívka vykřikla, ale její hlas se okamžitě utopil v krvi. Ještě než padla mrtvá zpátky na podlahu, stačila Luandě věnovat nechápavý a vyčítavý pohled.

Luanda zůstala strnule klečat a chvíli nechápala, co se to stalo. Než si mohla všechno znovu poskládat a uvědomit si, že je McCloud stále živ a zdrav, pocítila na tváři tupou bolest a zjistila, že letí k zemi na druhou stranu.

Odkulila se nekontrolovaně stranou a téměř si ani neuvědomila, že ji McCloud právě kopl vší silou do tváře. Nejspíše o ní věděl od prvního okamžiku, kdy vstoupila do domu. Veškerou neopatrnost patrně jenom předstíral a čekal na správný okamžik, aby nejenom unikl jejímu úderu, ale zároveň ji i přiměl zabít tu ubohou dívku a svalit tak na její svědomí veškerou vinu.

Než její svět potemněl, zahlédla Luanda ještě matně McCloudovu tvář. Ošklivě se na ní s pusou dokořán šklebil a prudce oddychoval jako nějaká divoká bestie. Poslední, co slyšela, než jeho těžká bota dopadla na její tvář, byl drsný hrdelní hlas, který k ní vyštěkl:

“Udělalas mi laskavost. Už jsem s ní byl stejně hotovej.”

KAPITOLA DRUHÁ

Gwendolyn utíkala křivolakými uličkami nejhorší čtvrtě Králova Dvora a po tvářích se jí kutálely slzy. Běžela seč jí síly stačily, aby se dostala od Garetha co nejdál. Její srdce po konfrontaci s ním, kdy vyslechla všechny jeho hrozby, a také poté, co spatřila oběšeného Firtha, stále ještě divoce bilo. Zoufale se přitom snažila rozpoznat, co všechno mohla být pravda, a co si Gareth přimyslel. Jenže s někým jako on bylo krajně obtížné rozeznat pravdu od lži a i Gareth sám toho mnohdy jistě nebyl plně schopen. Snažil se jí jenom zastrašit? Nebo bylo úplně všechno co řekl pravda?

Na vlastní oči viděla Firthovo tělo, pohupující se na provazu ve větru, takže tentokrát klidně mohla být pravda i všechno ostatní co Gareth řekl. Možná, že Godfrey opravdu byl otráven a možná ji dokonce skutečně hodlá provdat za nějakého Nevarunce. Pak by bylo pravdou jistě i to, že Thor jede do pasti a jde mu o život. Při tom pomyšlení se zachvěla.

Cítila obrovskou bezmoc. Ale musela něco dělat. Nebylo sice možné se teď rozběhnout za Thorem, ale mohla aspoň zkusit najít Godfreyho a přesvědčit se, jestli byl otráven – a jestli je stále ještě naživu.

Teď už probíhala tou nejhorší čtvrtí města a sama se podivovala nad tím, že je tu během několika málo dnů již podruhé, navzdory tomu, že sama sobě přísahala, že sem už

nikdy znovu nevzkročí. Pokud ale měl Godfrey skutečně být otráven, bylo jasné, že se to určitě muselo stát v krčmě. Kde jinde? Zlobila se na něj, že se sem pořád vracel, že přestal být ostražitý a zapomněl, jak důležitou záležitost měl na starost. Zároveň o něj ale také měla strašlivý strach. Za poslední dny se s bratrem sblížila více, než za celý předchozí život a z myšlenky, že by po ztrátě otce měla přijít ještě i o něj, ji píchalo u srdce. Také měla pocit, že na tom všem, co se stalo, nese svůj díl odpovědnosti.

Probíhala uličkami a strašlivě se bála. Ne kvůli všudypřítomným opilcům a ničemům, ale toho, co může od Garetha ještě očekávat. Při posledním setkání působil jako opravdový démon a teď nemohla dostat z hlavy obraz jeho tváře a výraz jeho očí. Byly tak temné, jakoby bez duše. Vypadal jako posedlý. Fakt, že přítom seděl na otcově trůně celkový dojem ještě zhoršoval. Bála se jeho pomsty. Možná, že ji doopravdy chce provdat. Ne. To ona nikdy nepřipustí. Anebo si to možná jenom celé vymyslel, aby odvedl její myšlenky stranou, zatímco jeho skutečným záměrem je nechat ji zabít. Rozhlédla se kolem sebe a každá tvář, kterou spatřila, jí najednou připadala nepřátelská. Každý vypadal jako potenciální hrozba, vyslaná Garethem, aby s Gwen skoncoval jednou provždy. Začínala být paranoidní.

Zahnula za roh, ramenem zavadila o starého opilého muže a málem přítom upadla. Vyděšeně vyjekla. Její nervy byly na pochodu. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že to byl jenom

prostý kolemjdoucí a ne žádný z Garethových nohsledů. Otočila se a zjistila, že muž se potácí dál a ani se neobtěžoval, aby se omluvil. Způsoby tohoto místa byly horší než jaké by za běžných okolností byla ochotná tolerovat. Pokud by tu nebyl Godfrey, nikdy by se sem ani nepřiblížila. Zlobila se na něj, že to kvůli němu musí opakovaně dělat. Proč se nemohl konečně už jednou provždy držet od těch hospod dál?

Zahnula za další roh a konečně se ocitla před Godfreyho oblíbenou nálevnou. Parodie na hostinské zařízení, oprýskané zdi, dveře visící na jednom pantu a spousta opilců, potácejících se kolem. Gwen neztrácela jedinou vteřinu a pospíšila si dovnitř.

Trvalo ji kratičkou chvíli, než si její oči zvykly na přítmí baru a nos na pach vyčpělého piva a lidského potu. Jakmile vstoupila, místnost ztichla. Zhruba dvě desítky mužů, kteří byli namačkáni uvnitř, se na ni podiveně podívaly. Urozená dáma, oblečená v krásných šatech, stála ve dveřích místnosti, která neviděla hadr a vodu pravděpodobně už roky.

Došla k velkému muži s pivním břichem, ve kterém poznala Akortha, jednoho s Godfreyových pijáckých přátel.

„Kde je bratr?“ zeptala se.

Akorth, který byl obvykle dobře naladěný a pro košilatý, více či méně úspěšný, vtíp nemusel sahat hluboko do kapsy, teď jenom zavrtěl hlavou.

„Není to s ním dobré, má paní,“ řekl smutně.

„Co tím myslíš?“ vyhrkla a její srdce se rozbušilo.

„Měl nějaké zkažené pivo,“ řekl vysoký, hubený

muž, kterého poznávala jako Fultona. I on byl Godfreyovým kamarádem. „Včera večer šel spát hodně pozdě a doposud nevstal.“

„Je živý?“ zeptala se roztřeseným hlasem a chytila Akortha za zápěstí.

„Sotva,“ odpověděl a sklopil zrak. „Bylo mu hrozně špatně a už dobrou hodinu nepromluvil.“

„Kde je?“

„Tady vzadu, slečinko,“ řekl hostinský, který se s korbelem v ruce, jenž zrovna umýval, naklonil na bar a ukázal jí ke dveřím. Ani jeho tvář nenesla špetku veselí. „Raději bys měla vymyslet co s ním. Nechci, aby se mi v mé restauraci povalovala mrtvola.“

Gwen, ke svému vlastnímu překvapení, bleskurychle vytáhla malý nůž, který ji Godfrey daroval právě v této krčmě před několika dny, a přitiskla jej hostinskému na krk. Ten šokovaně polknul. Celá hospoda se opět propadla do ticha.

„Za prvé,“ řekla, „tohle místo není žádnou restaurací, je to smrdutá díra a já jí nechám královskou gardou srovnat se zemí, pokud se mnou ještě jednou promluvíš tímhle tónem. Také mě odted' budeš oslovovat má paní.“

Neměla ponětí, kde se v ní vzala kuráž takto otevřeně se muži postavit, ale za to na sebe byla náležitě pyšná.

Hostinský znovu polknul.

„Má paní,“ opakoval.

Gwen stále držela nůž na jeho krku.

“Za druhé, můj bratr neumře – a rozhodně ne na tomto místě. Jeho mrtvé tělo by tvé restauraci prokázalo mnohem větší čest, než kterákoliv živá duše, která tudy kdy prošla. A pokud náhodou zemře, buď si jistý, že veškerá vina padne na tvoji hlavu.”

“Ale já jsem nic špatného neudělal, má paní!” vykřikl.
“Bylo to to samé pivo, jaké tu pili i všichni ostatní!”

“Někdo musel jeho korbel otrávit,” dodal Akorth.

“To mohl být kdokoliv,” řekl Fulton.

Gwen pomaloučku sklonila nůž.

“Odved'te mě k němu. Okamžitě!” poručila.

Hostinský se jí poníženě poklonil a pospíšil si ke dveřím, ukrytým za barem, které vedly do další místnosti. Gwen jej následovala a Akorth s Fultonem se rovněž přidali.

Vstoupila do malé místnosti, spatřila Godfreyho ležet na zádech na holé zemi a soucitně vydechla. Jeho obličej byl skoro úplně bílý. Zdálo se, že mu k smrti zbývá už jenom maličký krůček. Všechno, co Gareth povídal, byla pravda.

Gwen se vrhla k bratrovi, chytila jej za ruku a zjistila, že je studená a lepkavá. Nijak na její dotek nereagoval. Jeho hlava ležela bezvládně na podlaze. Tváře měl neoholené a rozčuchané vlasy mu spadaly do čela. Cítila ale, že má stále pulz a také jeho hrud' se s každým nádechem a výdechem slabě pohybovala. Byl naživu.

Pocítila náhlý vztek.

“Jak jste ho tu mohli takhle nechat?” rozkřikla se

především směrem k hostinskému. „Je to můj bratr, člen královské rodiny, váš princ, a vy ho tu necháte ležet na zemi jako nějakého psa v okamžiku, kdy je na smrt nemocný a potřebuje pomoc!?“

Hostinský nervózně polknul.

„A co jiného jsme měli dělat, má paní?“ zeptal se nejistým hlasem. „Tohle není žádný lazaret. Každý říkal, že je už prakticky mrtvý...“

„Není mrtvý!“ zaječela a podívala se Akortha s Fultonem. „A vy dva, co jste to za kamarády? Nechal by vás tu snad on takhle ležet?“

Oba muži se na sebe krotce podívali.

„Odpusť nám,“ řekl Akorth. „V noci tu byl doktor, prohlédl ho a řekl, že umírá a že už mu nezbývá mnoho času. Nemysleli jsme si, že se tu dá ještě něco dělat.“

„Byli jsme u něj celou noc, má paní,“ dodal Fulton, „po jeho boku. Jenom jsme si odskočili na kratičkou pauzičku, abychom se mohli napít a spláchnout náš smutek, když tu už ses tu objevila ty a...“

Gwen jim oběma naráz vytrhla z rukou jejich korbele a zuřivě s nimi mrštila o zem pod jejich nohama. Pivo se roztříklo všude kolem. Zůstali na ní šokovaně zírat.“

„Teď ho oba vezmete na ramena,“ poručila chladně, „a odnesete ho odsud pryč. Půjdete za mnou ulicemi města, dokud nedojdeme k domu královské léčitelky. Můj bratr dostane šanci se zotavit za těch nejlepších podmínek a ne, že

bude ponechán umírat na podlaze zaplivaného pajzlu jenom proto, že si s ním nějaký pitomý felčar už nevěděl rady!“

„A ty,“ obrátila se zpátky k hostinskému. „Pokud to můj bratr přežije, ještě někdy sem přijde a ty mu naliješ, okamžitě se o tom dozvím a potom tě nechám vsadit do žaláře, odkud se už nikdy nevyhrabeš ven.“

Hostinský se ošil a sklopil hlavu.

„A teď pohyb!“ zaječela na ně.

Akorth s Fultonem sebou cukli a dali se do práce. Gwen potom nasupeným krokem vyrážovala z místnosti, následována těmi dvěma, kteří nesli Godfreyho. Vyšli z baru na ulici a pustili se napříč městem směrem k hlavnímu lazaretu. Gwen se mohla jenom modlit, aby to stihli včas.

KAPITOLA TŘETÍ

Thor cválal na Percivalovi prašnou krajinou, která z východu přiléhala ke Královu Dvoru. Reece, O'Connor, Elden a dvojčata jeli opodál, zatímco Krohn se hnal někde vpředu. Mezi jezdci bylo co chvíli možno zahlédnout i Kendricka, Broma a Kolka. Legie společně se Stříbrnými vyjela vstříc McCloudově armádě. Všichni uháněli jako jedno obrovské těleso. Kopyta jejich koní duněla jako přicházející bouře. Už byli v sedle celý den a druhé slunce už se pomalu klonilo k obzoru. Thorovi se nechtělo věřit, že smí jet po boku těch úžasných válečníků, a navíc se účastnit své první ostré vojenské výpravy. Byl pyšný, že byl součástí toho všeho. Samozřejmě, že účast Legie byla zamýšlena spíše jen jako podpurná. Teď byli ale vmáčknuti v mnohem početnější mase královských rytířů a každý z chlapců byl monumentálností té armády unesen.

Thor cítil velkou zodpovědnost. Úspěch tažení teď závisel na spolupráci všech. Obyčejní lidé byli napadeni McCloudy a jedině jejich armáda mohla tomu utrpení učinit přítrž. Jedině oni mohli zachránit ty lidi od strašlivých osudů. To, co dělali, bylo maximálně důležité a Thor byl odhodlaný nasadit vlastní život, aby pomohl bitvu vybojovat.

Ve společnosti všech těch skvělých mužů se cítil bezpečně, ale stejně jej to nechránilo od obav. Tohle byla opravdová armáda, plná opravdových mužů. A to znamenalo, že ti, proti kterým

budou stát, budou také armádou opravdových mužů. Nejspíše stejně skvělých bojovníků, jako byli ti kolem. Události příštích dní budou skutečné, bude to doopravdy, a půjde v nich o holý život. Ještě nikdy toho v jeho životě asi nebylo v sázce tolik. Během jízdy jeho ruka co chvíli sklouzla k opasku, aby se ujistil, že má svůj nově získaný meč i starý věrný prak. Přemýšlel jestli na nich již brzy ulpí lidská krev. Anebo jestli třeba nebude prolita ta jeho.

Když vyjeli na jedno z návrší, naskytl se jim první pohled na obležené město. Stoupaly z něj oblaka kouře. Muži vydali spontánní bojový pokřik, který jako hromobití přehlušil dusot tisíců kopyt jejich koní. Velká MacGilská armáda pobídla koně do sprintu. Thor učinil to samé ve snaze nezaostat za ostatními. Jedni tasili meče, druzí k nebi pozvedli jezdecká kopí, a se zuřivostí v očích se řítili na město.

Jakmile dorazili na planinu před jeho branami, rozdělila se ta masivní armáda na menší skupiny. V Thorově skupině byli všichni jeho přátelé a ještě pár dalších, které neznal. Do jejich čela se postavil jeden ze Stříbrných, voják, kterého ostatní nazývali Forg. Vysoký, hubený muž šlachovitých paží, s podobanou tváří, nakrátko ostříhaných šedých vlasů a tmavých očí. Každá skupinka měla jiné úkoly a teď se začínaly rozjíždět do všech stran.

“Skupino, za mnou!” zavelel rytíř a posunkem svého kopí ještě pro jistotu máchnul k těm, kterých se to týkalo.

Thorova skupina se pod jeho vedením potom oddělila daleko

od hlavní armády. Když se ohlédl, jasně viděl, že se vzdalují mnohem více, než kdokoliv jiný. Už se začínal divit kam to jedou, když tu jejich velitel vykřikl:

„Zaujmeme pozici v McCloudském týlu!“

Všichni si vyměnili nadšené, ale i notně nervózní pohledy. Hlavní těleso armády jim mezitím úplně zmizelo z dohledu. Každý byl jako na jehlách, ale po McCloudské armádě jakoby se zem slehla. Nikde je nebylo možné spatřit.

Konečně Forg zastavil koně pod malým návrším, které pokrýval háj mladých stromů. Ostatní zastavili spolu s ním.

Chlapci se podívali na velitele a čekali, co se bude dít dál.

„Udržet tuhle tvrz bude úkolem pro nás,“ vysvětloval Forg. „Jste pořád ještě příliš mladí, abychom vás mohli poslat do hlavní bitvy. Budete držet tuhle pozici, zatímco se hlavní armáda přelije městem a střetne s McCloudy. Nejen pravděpodobné, že by se sem dostali jacíkoliv nepřátelé, takže byste tu měli být víceméně v bezpečí. Rozmístěte se do obranných pozic kolem hájku a neopouštějte je, dokud nedostanete další rozkaz. Pohyb!“

Nato Forg píchl koně ostruhami a rozjel se do kopce. Chlapci jej následovali. Jejich koně bojovaly se svahem, zdvihaly mračna prachu a nikde nebylo ani vidu ani slechu po nepříteli. Thor cítil zklamání, že byli takto odříznuti od jakékoliv akce. Proč je takto uklízeli stranou?

Čím více se blížili k hájku, tím byl Thor neklidnější. Netušil, proč se to tak děje, ale jeho šestý smysl jej před něčím varoval.

Něco bylo špatně.

Už byli skoro na vrcholu a dobře před sebou viděli malou strážní věž, která se zdála opuštěná a kterou měli bránit. V ten okamžik Thor pocítil silné nutkání se otočit, a když tak učinil, všiml si, že Forg za nimi najednou silně zaostává a jeho ztráta se neustále zvětšuje. Očividně svého koně zpomaloval. Potom najednou trhnul uzdou svého koně, otočil jej a bez jakýchkoliv dalších povelů uháněl pryč.

Bylo těžké takové jednání pochopit. Proč je jejich velitel tak najednou opustil? Krohn, který běžel nedaleko, zamručel.

Thor teprve začínal přemýšlet, co by to mohlo znamenat, když už dorazili na vrchol kopce k oné hlásce a očekávali, že na druhé straně neuvidí nic než pustinu.

Nic takového se ale nestalo. Namísto toho okamžitě strhli koně do hájku a tam potom zaraženě zírali na druhou stranu kopce.

Schovávala se tam celá McCloudská armáda.

Byli zavedeni do pastí.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Gwendolyn pospíchala ulicemi Králova Dvora a razila cestu mezi lidmi pro Akortha s Fultonem, kteří nesli Godfreyho. Museli se dostat k léčitelce co nejrychleji. Godfrey nesměl zemřít. Ne po tom všem, čím si spolu už prošli a rozhodně ne tímto způsobem. Před očima neustále viděla úsměv na Garethově tváři v okamžiku, kdy se mu donese zpráva o Godfreyově smrti – byla odhodlána tomu za každou cenu zabránit. Přála si, aby byla našla bratra rychleji.

Zahnula za další roh a dorazila na hlavní náměstí, kterým proudilo poměrně velké množství lidí. Na šibenci uprostřed se houpalo Firthovo tělo. Smyčka byla pevně utažená kolem jeho krku a jeho oči tupě civěly na dění kolem. Instinktivně od něj odvrátila zrak. Byl to ošklivý pohled a zároveň připomínka bratrovy krutosti. I tak měla ale pocit, že před ní nemůže uniknout, ať už se v Králově Dvoře hne kamkoliv. Bylo zvláštní si představit, že ani ne před celým dnem ještě s Firthem mluvila a nyní visel na šibenici. Přišlo jí, jako by se smrt stahovala všude kolem a bylo jenom otázkou času, kdy si přijde i pro ni samotnou.

I když si ze všeho nejvíc přála otočit se a vybrat jinou cestu, dobře věděla, že projít rovnou přes náměstí je nejkratší způsob, jak se dostat do domku léčitelky. Teď nemohla před svým strachem couvnout. Namísto toho vykročila přímo kupředu a rovnou kolem šibenice. Když procházela okolo, náhle jí zastoupil

cestu královský kat, oblečený celý v černém a se zakrytou tváří.

V první chvíli si myslela, že chce zabít i ji, ale on se jenom uklonil.

„Má paní,“ řekl pokorně a uctivě přitom sklonil hlavu. „Nikdo ještě nedal žádný příkaz, co se má provést s tímhle tělem. Nebyl jsem informován, jestli mu mám zařídit normální pohřeb, anebo zda má být jenom uložen ve společném hrobě pro nejchudší.“

Gwen se zastavila a v prvním okamžiku necítila nic než znechucení, že musí po bratrovi ještě navíc uklízet. Akort s Fultonem se zastavili též. Vzhledla k oběšenci a podívala se na jeho tělo, které teď viselo jenom necelé dva metry od ní. Nejprve chtěla prostě pokračovat v cestě a kata úplně ignorovat, ale při tom pohledu se v ní něco pohnulo. Musela přece otci zajistit alespoň nějakou spravedlnost.

„Hod' ho do masového hrobu,“ řekla. „Neoznačeného. Žádné pohřební obřady. Chci aby se na tohohle úplně zapomnělo.“

Kat se uklonil na znamení, že pochopil příkaz a Gwen pocítila alespoň lehké zadostiučinění. To Firth přece zabil jejího otce. Jakkoliv se jí přičilo násilí a nenávisť, s Firthem nedokázala nijak soucítit. Měla pocit, že duch jejího otce je v tom okamžiku s ní, dodává jí sílu a podivný pocit klidu.

„A ještě něco,“ dodala po chvíli. „Sundej ho dolů ihned.“

„Hned, má paní?“ zeptal se kat udiveně. „Ale

král mi nařídil, abych ho tu nechal viset tak dlouho, dokud se nerozpadne.“

Gwen zakroutila hlavou.

„Hned,“ zopakovala a osmělila se zalhat, „takové jsou jeho nové rozkazy.“

Kat se uklonil a vyrazil, aby odřízl Firthovo tělo.

Gwen pocítila další malé zadostiučinění. Nepochybovala o tom, že Gareth ze svého okna bude Firthovo tělo co chvíli sledovat. Jeho zmizení ho rozzlobí a zároveň poslouží jako připomínka, že věci nepůjdou vždy tak, jak si je naplánuje.

Byla znovu na odchodu, když tu k ní dolehl vzdálený výkřik dravého ptáka. Podívala se nahoru a uviděla, že na vrcholku šibenice sedí sokolice Estopheles. Rukou si musela zaclonit oči, aby je ochránila před jasným světlem slunečních paprsků. Estopheles znovu zakřičela, roztáhla doširoka svá křídla a potom je zase úhledně složila.

Gwen měla pocit, jako by snad pták symbolizoval ducha jejího otce, který se jí tímto způsobem snažil sdělit, že po té dlouhé době zmítání se v nepokoji, konečně dochází alespoň nějaké útěchy.

Najednou dostala nápad. Zapískla a zvedla ruku. Estopheles okamžitě pochopila, snesla se z trámu a přistála Gwen na zápěstí. Pták byl těžký a jeho drápy se zaryly Gwen do kůže.

„Leť za Thorem,“ zašeptala jí. „Najdi ho na bitevním poli. Ochraňuj ho. Leť!“

Poslední slovo zakřičela a zároveň zvedla ruku vzhůru.

Estopheles zamávala křídly a rychle stoupala výše a výše do nebe. Gwen se modlila, aby jí pták poslechl. Na Estopheles bylo cosi zvláštního, obzvláště, když se člověk zaměřil na její spojení s Thorem, a Gwen věděla, že ji docela určitě poslechne.

Teď už se nemohli dále zdržovat. Urychleně pokračovali z náměstí do další spleti uliček. Prošli několika branami a nakonec vyšli ven z města. Gwen se celou dobu modlila, aby Godfrey našel dost sil a vydržel naživu dokud mu nebude moci poskytnout pomoc.

Druhé slunce se již dotklo horizontu, když na předměstí Králova Dvora uviděli domek královské léčitelky. Byla to jednoduchá, jednopodlažní stavba s jedním oknem na každé straně a dveřmi směrem do ulice. Na pozemku kolem domu se rozkládala zahrada plná bylin a květin všech barev i tvarů. Domek byl zároveň i farmou na léčiva.

Gwen doběhla ke dveřím a několikrát o ně energicky udeřila klepadlem. Dveře se vzápětí otevřely a v nich se objevila překvapená tvář léčitelky.

Illepria. Byla léčitelkou královské rodiny po celý svůj život a Gwen ji znala odmalička. Přesto se Illepii nějak dařilo udržet si mladistvý vzhled. Teď jenom stěží vypadala starší než Gwen. Její pleť zářila zdravím. Společně s bystrými zelenými očima opravdu nepůsobila starší, než na nějakých osmnáct let. Gwen věděla, že musí být mnohonásobně starší a že je její vzhled silně zavádějící. Také věděla, že Illepria je jednou z nejchytřejších a nejtalentovanějších lidí, kteří v jejich království byli.

Její pohled se rychle přesunul z Gwen na Godfreyho, načež okamžitě věděla, kolik uhodilo. Přeskočila veškeré zdvořilosti a formality a okamžitě se s ustaraným výrazem vydala k nemocnému. Přiložila mu dlaň na čelo a zamračila se.

„Vezměte ho dovnitř,“ poručila mužům překotně, „a hněte sebou.“

Potom se točila, aby jim podržela dveře, načež všichni vešli do jejího léčitelského domku. Gwen, která šla jako poslední, za nimi zavřela dveře.

Uvnitř bylo jenom tlumené světlo. Gweniny oči si musely chvilku zvykat, ale jakmile se tak stalo, shledala, že místnost vypadá skoro stejně, jak si ji pamatovala z dob, kdy byla ještě maličká. Nepříliš rozlehlá, čistě uklizená a ve všech koutech obložená květináči s dalšími bylinami, květinami a lahvičkami s již hotovými lektvary.

„Položte ho tady,“ poručila Illepria mužům vážným hlasem, „tady na tu postel v rohu. Sundejte mu košili a boty. Potom nás nechte.“

Akorth a Fulton rychle udělali, co jim bylo řečeno. Když potom pospíchali pryč z domku, Gwen ještě zachytila Akortha za zápěstí.

„Zůstaňte na stráži před domem,“ řekla mu. „Ten, kdo to Godfreymu provedl, by to klidně mohl zkusit znovu. Anebo by mohl jít i po mně.“

Akorth přikývnul a společně s Fultonem se odebrali ven. Tiše za sebou zavřeli dveře.

“Jak dlouho už je v tomhle stavu?” zeptala se Illepria netrpělivě. Celou dobu přitom klečela u Godfreyho postele a na Gwen se ani nedívala. Zkoušela tep na jeho zápěstí a prohmatávala mu žaludek i krk.

“Od včerejšího večera,” odpověděla Gwen.

“Od večera.” opakovala Illepria a ustaraně kroutila hlavou. Dlouhou chvíli pak Godfreyho zkoumala a výraz její tváře byl čím dál temnější.

“Nevypadá to vůbec dobře,” řekla nakonec.

Znovu mu položila ruku na čelo a tentokrát k tomu i zavřela oči a velmi dlouhou dobu tak zůstala a tiše dýchala. V místnosti leželo napjaté ticho a Gwen už začínala ztrácet pojem o tom, jak dlouho to trvá.

“Jed,” zašeptala po dlouhé chvíli Illepria, aniž by otevřela oči. Bylo to, jako kdyby snad byla schopná zjistit pacientovu diagnózu jenom dotykem ruky.

Gwen odjakživa její schopnosti obdivovala. Léčitelka se nikdy nezmýlila, ani jedinkrát, co si Gwen pamatovala. Skoro by se dalo říct, že zachránila už víc životů, než kolik jich armáda dokázala vzít. Bylo otázkou, zda její schopnosti byly výsledkem mnohaleté praxe, anebo jestli je měla vrozené. Možná obojí. Illepriina matka byla totiž také léčitelkou, a její matka rovněž. A všechny tři strávily každičkou volnou minutu svých životů studiem všemožných jedů, nemocí a léčitelských technik.

“Velmi silný jed,” dodala jistějším hlasem po další chvíli. “S takovým se setkávám jenom zřídka. Velmi

drahá záležitost. Ať se ho pokusil zabít kdokoliv, dobře věděl, co dělá. Je s podivem, že stále ještě dýchá. Musí být silnější než by si kdokoliv z nás pomyslel.“

„To má určitě od otce,“ řekla Gwen. „Byl silný jako býk. Všichni MacGilští králové takoví byli.“

Illepria se hbitě zvedla a spěšným krokem přeměřila místnost k ponku. Tam začala na jemno sekat různé rostliny a kořínky, které potom ještě rozmačkala v hmoždíři. Každou chvíli do vznikající směsi také přilila pár kapek z několika lahviček. Za chvíli v hmoždíři vznikla zelená pasta, kterou v silné vrstvě pomazala Godfreyho krk, čelo a zbytek rozetřela do podpaží. Potom se okamžitě vrátila k ponku, kde začala do sklenice mísit různé tekutiny. Jedna byla tmavě červená, druhá neurčitě hnědá a třetí jasně fialová. Jakmile je smíchala, začalo to ve sklenici syčet a bublat. Po chvíli se směs uklidnila. Léčitelka ji zamíchala dlouhou dřevěnou lžící a ihned s ní pospíchala ke Godfreymu, aby ji přiložila k jeho ústům.

Godfrey nijak nereagoval, takže mu Illepria musela zvednout hlavu a nalít mu tekutinu do úst. Většina se jí rozlila po jeho tvářích, ale zbytek si svou cestu do krku přece jenom našel.

Potom čistým kusem plátna utřela potřísněné tváře a konečně se s povzdechnutím trochu uvolnila.

„Bude žít?“ zeptala se Gwen netrpělivě.

„Možná,“ zněla zadumaná odpověď. „Udělal jsem všechno, co se udělat dalo. Ale nemusí to stačit. Teď je jeho život v rukou osudu.“

„Jak můžu pomoci?“ zeptala se Gwen.

Léčitelka se na ni poprvé od setkání ve dveřích podívala.

„Modli se za něj. Tohle bude hodně dlouhá noc.“

KAPITOLA PÁTÁ

Kendrick nikdy předtím plně nechápal, co to znamená být svobodný. Až do dnešního dne. Doba, kterou strávil zamčený ve vězeňské cele, značně změnila jeho pohled na život. Teď dokázal ocenit každou maličkost. Dokonce i takové věci jako bylo slunce, které jej hřálo do tváře, a vítr česající jeho vlasy. Anebo jednoduše jenom fakt, že mohl být zase venku, jet na svém koni, cítit, že země pod jeho kopyty rychle ubíhá, být zase oblečený ve svém brnění, mít zpátky všechny své zbraně. Když se teď jako střela řítil po boku svých bratří, cítil se bezstarostný jako nikdy dříve.

Seděl příkrčený v sedle svého koně, aby snížil odpor větru. Po jeho boku si podobně počíнал jeho přítel Atme. Kendrick měl obrovskou radost, že může jet do této bitvy také a nemohl se dočkat až dá McCloudům za jejich zločiny pořádnou lekci. Lačnil po krvi, ale zároveň si uvědomoval, že skutečným původcem jeho vzteku není král McCloud, nýbž jeho vlastní bratr, král Gareth. Nikdy mu neodpustí, že ho křivě obvinil z otcovy vraždy a nechal přímo před jeho muži odvléci do vězení. Ba co více, dokonce jej chtěl nechat popravit. Chtěl se Garethovi pomstít, ale teď si svou pomstu vybrat zatím nemohl, a tak alespoň jeho hněv pocítí McCloudové. Nikoliv nezaslouženě.

Až se potom vrátí zpátky do Králova Dvora, dá věci do pořádku. Svrhne svého bratra a namísto něj dosadí na trůn

Gwendolyn.

Přibližovali se ke zpola vypálenému městu, z něhož se valily černé chuchvalce dýmu, a plnily jejich chřípí. Bylo bolestné vidět MacGilské město v takovém stavu. Kdyby byl tak jeho otec ještě naživu, nikdy by k tomuto nemohlo dojít. Stejně jako by k ničemu podobnému nedošlo, kdyby Kendricka Gareth nepředběhl v nástupnictví. Byla to ostuda. Velký šrám na válečnické cti rodu MacGilů i Stříbrných. Kendrick se modlil, aby alespoň nebylo příliš pozdě na záchranu místních obyvatel. McCloudové tu byli teprve krátce a tak určitě nestačili zranit nebo zabít příliš velký počet lidí.

Pobídnul koně do trysku a dostal se tak do vedení všech ostatních jezdců, kteří se jako velký roj včel blížili k otevřené a nikým nehlídané městské bráně. Když projeli dovnitř, Kendrick instinktivně sevřel svůj meč pevněji v ruce a vykřikl v bojovém pokřiku, který se od něj přelil jako vlna po všech ostatních mužích. Byli nažhaveni na srážku s nepřítelem.

Jenže když projeli branou na zašpiněné a kouřem zčernalé náměstí, nikoho tam neobjevili. Všude kolem byly jenom výmluvné znaky svědčící o rabování, ničení a požárech. V rohu byla navršena velká hromada mrtvol, na zdech byly vidět krvavé stříkance a tu a tam se povalovala mrtvá domácí zvířata. Musel to být učiněný masakr. McCloudové ty nebohé lidi ani trochu nešetřili. Z myšlenky na zvěrstva, která se tu musela odehrávat, se Kendrickovi udělalo zle. McCloudové byli špinaví zbabělci.

Co však bylo zarážející, že nikde nebyli vidět žádní nepřátelští

vojáci. Kendrick nechápal proč. Jako kdyby se celá armáda najednou sebrala a odjela pryč. Jako kdyby věděli, že se blíží pomoc. Ohně, na kterých si vařili jídla přitom stále ještě doutnaly.

Začínalo mu docházet, že asi právě vjeli do pasti. Že McCloudové nejspíš chtěli, aby se celá jejich armáda nahrnula do města.

Ale proč?

Rozhlédl se kolem sebe v neblahém tušení. Díval se, jestli je tu jeho armáda celá. Jestli třeba některá z jednotek nebyla odvedena někam jinam. Napadlo ho, že to přece mohl být způsob jak jeho armádu rozdělit na menší části, a ty, které zůstaly venku, potom přepadnout jednu po druhé. Přejížděl po náměstí a snažil se zjistit, kdo z těch, kteří tu měli být, chyběli.

A potom si to uvědomil. Jedna osoba z jeho nejbližšího okolí nebyla nikde k vidění. Jeho panoš.

Thor.

KAPITOLA ŠESTÁ

Thor seděl na hřbetě svého koně na vrcholku kopce. Krohn, stejně jako ostatní legionáři z jeho skupiny, stáli vedle něj a všichni do jednoho v úžasu hleděli na McCloudské jednotky, rozložené na pláni pod kopcem. Celá jejich armáda seděla na koních a očekávala nepřítele. Thorova skupina sem byla přivedena. Forg musel mít nějaký důvod, aby je takto zradil. Ale jaký?

Thor polknul a nemohl odtrhnout oči od masy nepřátel, kteří pro ně znamenali jistou smrt.

Aby toho nebylo málo, brzy zjistili, že byli zpozorováni, i když nepřítel nemohl vědět kolik jich je, protože se přes McCloudskou armádu záhy přelil bojový pokřik a celá se pohnula jejich směrem. Thor se ohlédl za sebe, ale nikde neviděl žádné posily. Byli tam úplně sami.

Thor věděl, že teď už nemají žádnou jinou možnost, než za každou cenu držet jejich kopec a tu opuštěnou hlásku. Šance na úspěch nebyly vůbec žádné, ale když už mají skončit své životy, tak to aspoň udělají statečně a postaví se nepříteli jako muži. Jejich výcvik v Legii už je zocelil natolik, že útek vůbec nepřipadal v úvahu. Bylo na čase připravit se na smrt.

Thor se podíval do tváří svých přátel a uviděl v jejich očích strnulý strach z blížící se smrti. K jejich cti ale ani oni nijak nenaznačovali, že by se hodlali vzdát. Nikdo nezakolísal, i když

jejich koně neklidně přešlapovali. Žádný se neobrátil na útěk. Legie teď byla jedním tělesem. Její členové byli více než jenom přátelé, byli jeden druhému skutečnými bratry. Žádný z nich by nenechal druhého ve štychu. Všichni přece přísahali a ručili za to svou ctí. A v Legii znamenala čest mnohem víc než krev.

“No, pánové, řekl bych, že se s nima budeme muset porvat,” prohlásil Reece pomalu a tasil svůj meč.

Thor vytáhl zpoza opasku prak. Hodlal jich pár vyřídit ještě dříve, než se k nim dostanou na dosah meče. O'Connor si připravil krátké kopí, zatímco Elden potěžkal v ruce svůj oštěp. Conval si připravil své vrhací kladivo, zatímco jeho bratr Conven se obdobným způsobem chopil vrhací sekery. Ostatní legionáři, které Thor znal jenom zběžně, tasili rovněž své zbraně a připravili štíty. Ve vzduchu byl cítit strach. Na Thora dolehl také, když se znovu ozval McCloudský válečný pokřik a neustále sílilo hromobití kopyt jejich koní. Bylo to, jako by se na ně řítíl hurikán. Thor si dobře uvědomoval, že zoufale rychle musí přijít s nějakou strategií, jak se nepříteli postavit. Ale ať přemýšlel, jak chtěl, nedokázal na nic kloudného přijít.

Krohn výhruzně zamručel. Thor čerpal sílu z jeho nebojácnosti. Leopard ani jednou neprojevil strach a ani se neohlédl, zda je volná ústupová cesta. Teď stál celý naježený a pomalým ladným krokem postupoval kupředu, jako kdyby se snad chtěl té armádě postavit sám. Thor dobře věděl, že v Krohnovi našel skutečného válečníka, ke kterému se v jakékoliv bitvě mohl upnout.

“Myslíš, že nám ostatní přijedou na pomoc?” zeptal se O’Connor.

“Rozhodně ne včas,” odpověděl Elden. “Forg nás hodil jako kuřata do klubka kun.”

“Ale proč?” zeptal se Reece.

“Já nevím,” řekl Thor a popojel několik kroků kupředu vedle Krohna, “ale mám neodbytný pocit, že to má co do činění se mnou. Někdo by mě moc rád viděl mrtvého.”

Na zátylku ucítil pohledy ostatních.

“Proč?” zeptal se Reece.

Thor pokrčil rameny. Neměl tušení, ale určitě to mělo nějakou spojitost se všemi těmi machinacemi v Králově Dvoře a atentátem na krále MacGila. Dost možná, že tím, kdo jej chtěl zlikvidovat, byl sám Gareth. Třeba viděl i v Thorovi z nějakého důvodu hrozbu.

Bylo mu líto, že kvůli tomu byli uvedeni v nebezpečí i jeho přátelé, ale teď už s tím nemohl nic udělat. Všechno, co bylo nyní v jeho silách, bylo pokusit se je bránit.

Najednou toho měl plné zuby. Zničehonic vykřikl, pobídl Percivala a vyrazil dolů z kopce. Nebude čekat v úkrytu až si pro něj přijde jistá smrt. Namísto toho bude první, kdo udeří, a snad i na chvíli odvede nepřátelskou pozornost od ostatních, kteří budou mít šanci utéci, pokud se tak rozhodnou. Jestli má na tomto bitevním poli skončit svůj život, tak to udělá beze strachu a čestně.

Uvnitř se celý třásl, ale jeho pýcha mu nedovolovala to dát

najevo. Zdánlivě neohroženě cválal dolů z kopce, zatímco ostatní legionáři se teprve teď probrali a vydali se za ním. Drželi se za ním nějakých patnáct metrů a s bojovým pokřikem se snažili Thorův náskok co nejmíce snížit. Ten stále zůstával osamocen daleko na špici, ale i tak jej podpora ostatních naplnila radostí.

Z postupující velké McCloudské armády se najednou oddělil kontingent zhruba padesáti mužů, kteří se vydali tryskem vstříc Thorovi a ostatním. Byli vzdáleni nějakých sto metrů a rychle se blížili. Thor založil do svého praku těžký kámen, zamířil na vedoucího jezdce skupiny, a vrhl. Trefil se naprosto dokonale. Kámen zasáhl muže do krku v místě, kde končilo jeho brnění, ale ještě nezačínalo hledí přilbice. Muž po nárazu ztratil rovnováhu a upadl pod nohy ostatních.

Svého koně přitom strhl s sebou, načež se nejbližších deset jezdců za ním ocitlo v podobných problémech, když se jejich koně před náhlou překážkou vzepjali a poslali své jezdce k zemi též.

Než stačila skupina jezdců zareagovat, měl Thor už založenou další střelu, kterou se tentokrát trefil do spánku dalšího z jezdců, vybaveného pouze obyčejnou helmici, která zakrývala jenom vršek hlavy. Náraz jej zbavil rovnováhy a on navíc instinktivně uhnul do druhé strany, čímž se zřítíl na svého souseda a ten potom na dalšího. Několik dalších jezdců šlo tímto způsobem k zemi jako kostky domina.

Kolem Thorovy hlavy proletěl oštěp, potom kladivo a vrhací sekera. Jeho spolubojovníci také očividně nezaháleli. Jejich

zbraně prosvištěly vzduchem a srazily se smrtonosnou přesností další jezdce, jejichž pád s sebou téměř pokaždé strhl ještě mnoho dalších.

Thor měl radost, že se jim tak rychle podařilo vyřadit tolik nepřátel, některé přímými zásahy, ale většinu díky zmatku, které ty zásahy vnesly do jejich sevřené formace. Padesátičlenná úderná jednotka se teď válela po zemi v oblacích prachu.

Jenže McCloudská armáda byla obrovská a teď bylo na nich, aby znovu udeřili. Když se Thor přiblížil na čtyřicet metrů, vrhlo po něm několik mužů své vrhací zbraně. Jedno z vrhacích kladiv se řítilo přímo proti jeho hlavě a jemu se podařilo ji na poslední chvíli sklonit. Těžký kus železa mu prosvištěl kolem levého ucha a téměř se o něj otřel. Okamžitě se musel na koňském hřbetě vrhnout zase na druhou stranu, aby se vyhnul dobře mířenému oštěpu, jehož špice tentokrát škrtnula o Thorovo brnění a zanechala na něm škrábanec. Ostrý úhel dopadu zbrani naštěstí nedovolil proniknout dovnitř. Jako další přiletěla válečná sekera, kterou ale Thor viděl včas a tak se bez větších problémů stačil zaštitit štítem, který měl připevněný ke svému předloktí. Zbraň se zarazila do štítu, čehož Thor okamžitě využil, vypáčil ji a vrhl zpátky. Její ostří prolétl vzduchem, čistě rozťalo kroužkovou zbroj jednoho z nepřátelských vojáků a zakouslo se mu do hrudi. Muž vykřikl a zřít se mrtev k zemi.

Thor pobídl Percivala ještě více. Řítit se teď přímo na hlavní z McCloudských řad. Před ním se rozkládal učiněný oceán válečníků. Byla to jasná smrt. Tasil meč, zdvihl jej vysoko nad

hlavu a dal se do bojovného křiku. O zlomek vteřiny se k jeho pokřiku přidali i ostatní.

Brzy došlo k nárazu. Před Thorem se objevil velký válečník, který po něm vši silou seknul dvouruční sekerou. Mířil přímo na hlavu. Thor se sehnul a jak projížděl kolem, seknul mocně svým mečem, čímž nepřítele zasáhl do břicha. Ten vykřikl a spadl z koně. Jak padal, neudržel už váhu těžké sekery, která se zasekla do hřbetu jeho koně. Ten se splašil a začal kopat kolem sebe, čímž uvedl ve zmatek několik nejbližších koní a ti pak široké okolí.

Thor zatím pokračoval dále ve svém útoku a řítil se přímo do středu nepřátel. Byly jich stovky, ale on byl odhodlán prokrestit si cestu co nejhluběji. Ze všech stran se na něj sypaly údery seker, mečů i palcátů, ale on jednomu po druhém uhýbal nebo je blokoval štítem, a nadále pokračoval skrz nepřátelskou formaci. Byl pro ty urostlé muže příliš rychlý a mrštný a oni jej, zdálo se, také silně podcenili. Brzy se ztratil uvnitř tělesa jejich armády a jenom jeho nejbližší okolí náhle vědělo, kde je, což ostatní uvádělo v ještě větší zmatek.

Rány se teď na něj sypaly ze všech stran, zbraně ocelově zvonily o jeho štít a brnění, které naštěstí zatím drželo. Thor blokoval jednu ránu za druhou svým štítem a mečem. Všechny ale zastavit samozřejmě nedokázal. Jedna rána mečem jej zasáhla do ramene a pronikla skrz. Zakřičel bolestí a sledoval, že se z rány ihned vyhrnula krev. Nárameník naštěstí zmírnil sílu dopadu dostatečně, aby čepel nepronikla příliš hluboko a přetřala

svaly a šlachy, takže Thor nadále mohl rukou hýbat. Pokračoval v boji o holý život.

Bil oběma rukama do všech stran. Teď už byl kompletně obklíčený McCloudskými bojovníky. Jeho legionářští přátelé se však záhy probili až k němu a začali vázat nepřátelskou pozornost i na sebe. Třeskot zbraní zesílil. Celé okolí se teď proměnilo v jeden velký zmatek, vyplněný řinčením ocelových zbraní, naražejících na štíty, jedny o druhé i pronikající do brnění i kroužkových zbrojí. Kopí dorážela na hrudní pláty koní a oštěpy létaly vzduchem ve snaze prorazit pláty válečníků. Na obou stranách se ozývaly výkřiky.

Legionáři byli malou a mrštnou jednotkou, těžkým, pouze desetičlenným útvarem, který se rychle pohyboval těžkopádnou, ve zmatek uvedenou armádou, postrádající nadhled. Navíc se jim podařilo dostat se do úzké úzlabiny mezi dvěma skalkami, takže se většina válečníků, obklopujících celé okolí, nemohla k legionářům přímo dostat. Thor bojoval v jednom okamžiku se dvěma či třemi muži, ale ne s více. Ostatní na tom byli podobně a navíc si díky kruhové formaci, kdy se zadky jejich koní téměř dotýkaly, vzájemně mohli krýt záda.

Jednomu z válečníků se podařilo vyvést Thora z rovnováhy, čehož okamžitě využil a mocně udeřil válečným cepem proti Thorově hlavě. Než však stačil úder dokončit, vyskočil na něj se strašlivým skřekem Krohn, zaťal se zadními drápy do hřbetu mužova koně a silnými čelistmi se zakousl do ruky vedoucí cep. Potom ji jediným šklubnutím hlavy utrl v lokti. Muž začal

vyděšeně ječet, zatímco z pahýlu jeho ruky stříkala krev. Cep proletěl vzduchem a zasáhl jiného McCloudského válečníka.

Svět se potom proměnil v jednu rozmazanou, krvavou a ukřičenou šmouhu. Thor se oháněl do všech stran a musel vynaložit každíčkou kapku ze svých zkušeností z tréninku, aby se bránil, opětoval útoky a hlídal bezpečí svých bratrů i své vlastní. Naprosto přirozeně se v něm teď probudily všechny ty dovednosti, které denně a bez přestávek trénoval od okamžiku, kdy narukoval. Souboj s mnoha útočníky, útočícími ze všech stran, byl specialitou výcviku na Mlžném ostrově a tamní učitel Kibotu si dával notně záležet, aby chlapci tuto schopnost dovedli k dokonalosti. To, co bylo po většinu výcviku utrpením, teď najednou byla přirozenost. Začínal cítit slabou jiskřičku naděje, že pokud se situace nějak razantně nezmění, tak se tu takhle dokáže udržet ještě poměrně dlouho. Stále se samozřejmě strašlivě bál, ale jeho činy už nebyly jenom a pouze výrazem zoufalého hrdinství.

Jeho ruce i ramena však s pokračujícím bojem těžkly jako olovo. V uších mu zněla Kolkova slova:

Nepřítel nikdy nebude bojovat podle vás. Bude mít svůj vlastní způsob boje. Boj pro vás znamená něco jiného, než pro něj.

Nato koutkem oka zahlédl krátkého, zato však širokého, nepřátelského vojáka, který oběma rukama zvedl nad hlavu železnými bodci pobitý řetěz a chystal se jej zezadu přehodit Reecovi kolem krku. Reece jeho útok neviděl a chybělo jenom několik málo okamžiků, než jej voják zabije.

Thor na nic nečekal, vyskočil ze svého koně a zachytil muže těsně předtím, než stačil provést svůj úmysl. Oba se potom zřítili z koňského sedla a přistáli na zemi v oblaku prachu. Thor se několikrát překulil. Všude kolem dopadala kopyta rozdivočelých koní. Ani se nestačil nadechnout a muž už byl na něm. Zalehl jej a špičkami palců se pokoušel Thorovi vymáčkout oči. Vtom se ozvalo zapísknutí a jakoby odnikud náhle na mužových zádech seděla Estopheles. Okamžitě se zobákem pustila do jeho očí. Muž řval zděšením a povolil v sevření. Thor mu okamžitě zasadil silnou ránu loktem do poraněné tváře, čímž jej ze sebe setřásl.

Neměl ani zlomek vteřiny na to, aby se mohl radovat ze svého vítězství, a už byl tvrdě nakopnut do břicha dalším bojovníkem. Náraz byl tak silný a nečekaný, že se Thor ocitl znovu na zádech. Nad ním se objevil válečník, třímající těžké dvouruční kladivo, které vzápětí napřáhl, aby s ním rozdrtil Thorovu hrud'.

Ten se odkulil stranou, kladivo proletělo kolem něj a zakouslo se do země až po násadu. Bylo jasné, že by jej rozdrtilo jako švába, kdyby nereagoval dostatečně rychle.

Na muže mezitím skočil Krohn a zakousl se mu do ramene. Ten si to však nenechal líbit a bil leoparda pěstí. Krohn se však nepouštěl, na vojákovy údery reagoval jenom vrčením a nadále drtil čelistmi jeho rameno. Muž se nakonec rozkřičel a padl k zemi.

Na pomoc mu přispěchal jiný, který ťal dlouhým mečem po Krohnovi, ale Thor se stačil sebrat a zblokovat ránu svým štítem. Celé jeho tělo se otřásl pod vahou toho úderu. Jistě jím

zachránil Krohnovi život. Thor se tím pohybem ale nebezpečně odkryl a další voják na koni toho okamžitě využil. Srazil jej na břicho a nahnal koně na Thorova odkrytá záda. Kopyta zazvonila o jeho hrudní plát, který skřípal a prohýbal se, ale zatím držel. Thor měl pocit, že v něm za chvíli už nezůstane jediná kost celá.

Několik McCloudů potom seskočilo z koní a těsně Thora obklíčilo.

Žalostně si uvědomoval, že se ocitl v tom nejhorším možném postavení a ze srdce si přál být zpátky v sedle svého koně. Jeho hlava pulzovala bolestí a když se ohlédl po ostatních, dobře viděl, že začínají ztrácet převahu získanou nenadálým a nebojácným útokem. Jeden z legionářů, kterého Thor příliš neznal, teď bolestivě vykřikl, když mu nepřítel proklál hrud' mečem. Byl okamžitě mrtvý.

Jiný legionář mu přispěchal na pomoc, zabil útočníka vrženým oštěpem, ale ve stejný okamžik byl i on napaden zezadu dalším mužem, který mu do krku nemilosrdně vrazil dlouhou dýku. Chlapec vykřikl a smrtelně raněn padl někam pod kopyta koní.

Thora mezitím obklopilo snad deset vojáků. Jeden z nich se po něm ohnal mečem, což Thor zablokoval v posledním okamžiku štítem. Ozvalo se ohlušující třesknutí meče o štít. Hned nato další z mužů těžkou botou vykopl Thorovi štít z ruky.

Třetí mu tvrdě šlápl na zápěstí a přišpendlil jej k zemi.

Čtvrtý muž přiskočil blíže a napřáhl své kopí, aby jím proklál Thorovu hrud'.

Než tak však učinil, ozvalo se znovu Krohnovo zavrčení a

vzápětí jej již měl muž na ramenou. Leopard jej okamžitě a bez námahy strhnul k zemi. Jiný nepřítel se rozehnal těžkým kyjem a naplno trefil Krohna do hlavy. Zvíře dezorientovaně zakvičelo, odklopýtalo několik kroků stranou a tam se zhroutilo.

Další voják se mezitím napřáhl, aby Thora proklál velkým trojzubcem. Tentokrát už nebyl poblíž nikdo, kdo by mu v tom mohl zabránit. Muž se zamračil a chystal se vší silou vést trojí ostří své zbraně proti chlapcově hrudi. Thor ležel na zemi, přišpendlený ostatními, a neměl naději na jakýkoliv útěk nebo obranu. Tentokrát si mohl být jistý, že nadešly jeho poslední vteřiny.

KAPITOLA SEDMÁ

Gwen klečela vedle Godfreyho postele v malém domku léčitelky a už nemohla dál. Illepria seděla opodál. Už dlouhé hodiny poslouchaly bratrovy žalostné vzdechy. Illepria se mračila čím dál víc a zdálo se, že přestává doufat, že by to pacient mohl přežít. Gwen se cítila bezmocná, protože nemohla dělat nic, než jen sedět a čekat. Přitom zoufale cítila potřebu něco udělat. Cokoliv.

Nejenomže ji sžíral pocit viny a starost o Godfreyho, zároveň měla i strach o Thora. Nemohla dostat z hlavy představu, že se sice žene do bitvy, ale navíc je v ní ještě někde past nastražená od Garetha. Zoufale chtěla Thorovi nějak pomoci. Měla pocit, že jestli tu bude sedět ještě chvíli, tak se asi zblázní.

Zvedla se a rozběhla se napříč místností.

„Kam jdeš?“ zeptala se Illepria hlasem ochraptělým z několikahodinového opakování modliteb.

Gwen se k ní otočila.

„Vrátím se.“ řekla. „Musím něco zkusit udělat.“

Otevřela dveře a vyběhla do pozdního večera, kdy už i druhé slunce zapadalo. Obloha se mezitím zbarvila odstíny rudé i fialové a druhé slunce sedělo jako velký zelený míč na obzoru. Akorth s Fultonem tam našťestí ještě stále čekali a hlídali. Oba teď vyskočili a s ustaranými tvářemi se podívali na Gwen.

„Bude žít?“ zeptal se Akorth.

„Já nevím,“ odpověděla Gwen. „Zůstaňte tady a hlídejte dál.“

„A kam jdeš?“ zeptal se Fulton.

Když před chvílí vyhlédla z okna a uviděla mysticky zbarvené rudé nebe, něco ji napadlo. Přece jen tu byl jeden člověk, který by teď mohl pomoci.

Argon.

Pokud v Králově Dvoře zůstal někdo, komu mohla Gwen věřit, někdo, kdo zároveň měl rád Thora, kdo zůstal dosud loajální zesnulému otci a v jehož silách zároveň bylo jí pomoci, tak to byl on.

„Musím najít někoho výjimečného,“ řekla.

Potom se otočila a spěchala směrem k pláním, kde stála Argonova chatrč. Po chvíli se její rychlá chůze změnila v běh.

Už se tím směrem nevypravila celé roky od dob, kdy byla ještě docela malá, ale pamatovala si, že to místo bylo vysoko na svahu kopce v pusté krajině za městem. Běžela a běžela, sípala nedostakem dechu, zatímco okolní krajina byla čím dál pustější, větrnější. Tráva se nejprve shlukla do ojedinělých ostrůvků a potom se proměnila v kameny. Kvílela tu meluzína a celé okolí bylo ještě strašidelnější. Měla pocit jako kdyby kráčela měsíční krajinou.

Když bez dechu konečně dorazila k Argonově chatrči, začala okamžitě bušit pěstí na dveře. Nikde neviděla kliku, ale i tak si byla jistá, že je na správném místě.

“Argone!” křičela. “To jsem já! Gwen! MacGilova dcera! Pusť mě dovnitř! Poručím ti to!”

Bušila a bušila, ale jedinou odpovědí jí bylo kvílení větru.

Po nějaké chvíli jí po tvářích začaly téct slzy. Byla úplně vyčerpaná a zoufalá. Jestli nenajde pomoc tady, tak už ji nemůže čekat ani nikde jinde.

Slunce zapadlo za obzor a krajina začínala temnět v přicházejícím soumraku. Gwen se vydala po svahu kopce zpátky do města. Hřbetem ruky si otírala slzy a zoufale přemýšlela, kam by se měla vydat teď.

“Prosím, otče,” řekla nahlas a zavřela oči. “Dej mi nějaké znamení. Ukaž mi kam mám jít a co mám udělat. Prosím, nenech svého syna zemřít. A prosím, nenech umřít ani Thora. Pokud mě máš rád, odpověz mi, prosím.”

Potom dlouhou chvíli pokračovala tiše, poslouchala šelest větru, když tu najednou dostala nápad.

Jezero. Jezero nářků.

No jistě. Na to místo se přece chodil modlit každý, kdo měl někoho na smrt nemocného. Bylo to malé, čisté jezírko uprostřed Rudého lesa, obklopené vysokými stromy, které zdánlivě sahají až do nebe. To místo bylo odjakživa považováno za svaté.

Děkuji za pomoc, otče, pomyslela si Gwen.

Najednou měla pocit, že je otec s ní. Dala se do běhu nejkratší cestou k Rudému lesu a k jezeru, které mělo vyslechnout její hoře.

*

Gwen klečela na břehu Jezera nářků, kolena opřená o klekátko z rudé borovice, které obkružovalo celou vodní plochu jako prsten. Dívala se na klidnou vodní hladinu. Nejklidnější, jakou kdy viděla. Odrážel se v ní vycházející měsíc. Byl nádherný, jasně zářící a v těchto dnech došel úplňku. Druhé slunce ještě zcela nezapadlo, a tak se teď v háji mísilo jeho světlo spolu s tím měsíčním. Obě nebeská tělesa se odrážela na hladině na své polovině jezera, což okolní mystickou atmosféru jenom umocňovalo. A v ten moment, kdy jeden den ještě neskončil, ale přitom už začínal druhý, se mohlo zcela jistě stát cokoliv.

Klečela, plakala a modlila se vší silou, kterou v sobě našla. Události posledních dní na ni byly příliš náročné a ona teď pustila veškeré nahromaděné smutky a strachy ven v podobě slz. Modlila se za bratra, ale stejnou měrou i za Thora. Nedokázala si představit, že by je měla této noci oba ztratit a že by už nezůstal nikdo, kdo by ji před Garethem mohl ochraňovat. Nedokázala si ani představit, že by ji poslali provdat se za nějakého barbara. Měla pocit, že se její život kousek za kouskem hroutí a zoufale potřebovala nějaké odpovědi, které by jí daly špetku naděje.

V jejím království bylo mnoho lidí, kteří se modlili k bohům jezer, bohům hájů, hor anebo i k bohům větru, ale Gwen na nic podobného nevěřila. Ona, stejně jako Thor, šli proti nejrozšířenějším kultům a následovali poměrně radikální cestu víry pouze v jediného Boha, který prostupoval i představoval celý svět. Právě k němu se teď modlila.

Prosím, Bože. Vrať mi Thora. Ochraňuj ho v jeho bitvách. Pomož mu uniknout z té léčky. Prosím, nech Godfreyho žít. A prosím, ochraňuj i mě – nedovol, aby mě odsud odvedli pryč a provdali za nějakého Nevarunce. Udělám cokoliv si budeš přát. Jenom mi dej znamení. Ukaž mi, co chceš, abych udělala.

Takto tam klečela dlouhou dobu. Odpovědí jí nebylo nic víc než meluzína, která se proháněla mezi kmeny obřích rudých borovic, a praskání jejich větví. Chvilí co chvíli dopadaly na hladinu jezírka dlouhé jehlice.

„Bud' opatrná v tom, za co se modlíš,“ ozval se hlas.

Rychle se otočila a zjistila, že za ní někdo stojí. Byla by se vylekala, ale okamžitě toho člověka poznala po hlase. Ten prastarý hlas, snad ještě starší než okolní stromy, možná než Země samotná, byl naprosto nezaměnitelný. Její srdce poskočilo radostí, když si uvědomila, kdo to je.

Stál za ní a měl na sobě bílý plášť s kapucí. Pohled jeho žhnoucích očí jako by se propaloval skrz její duši a nahlédal až do nejtajnějších koutů její mysli. V pravé ruce třímal svou berlu.

Argon.

Postavila se a otočila k němu.

„Hledala jsem tě,“ řekla. „Šla jsem k tvému obydlí. Neslyšel jsi mé klepání?“

„Já slyším všechno,“ odpověděl záhadně.

Zarazila se. Výraz jeho tváře zůstal naprosto neutrální.

„Pověz mi, co si mám počít,“ řekla potom.

„Udělám cokoliv. Prosím, nenech Thora umřít. To přece

nemůžeš dopustit!“

Přistoupila k němu a zoufale jej chytla za zápěstí. Jen se jej ale dotkla, okamžitě ucukla. Jeho kůže byla horká jako roztavené olovo a část toho tepla okamžitě pronikla do její paže. Druidova energie byla nepředstavitelná.

Argon si povzdechl, odvrátil se od ní a popošel několik kroků k jezeru. Tam se zastavil, zadumaně patřil na klidnou hladinu a jeho oči se blýskaly.

Došla k němu a dlouhou chvíli tam s ním beze slov stála. Čekala, až bude druid připravený promluvit.

„Změnit osud není nemožné,“ řekl. „Vždy je to však vykoupeno velkou obětí. Chceš zachránit něčí život. To je šlechetná pohnutka. Ale dva zachránit nemůžeš. Budeš si muset vybrat.“

Podíval se na ni.

„Chceš aby tuto noc přežil Thor, anebo tvůj bratr? Jeden z nich musí zemřít. To je dané.“

Gwen byla takovou otázkou zdrcena.

„Co je to za volbu?“ zeptala se. „Záchranou jednoho mám odsoudit druhého.“

„Ne ty,“ odpověděl. „Mají zemřít oba. Ty bys mohla jednoho z nich zachránit. Je mi líto, ale takový je jejich osud.“

Gwen měla pocit, jakoby jí druid vrazil do břicha nůž. Oba mají zemřít? Bylo strašlivé na to jenom pomyslet. To by osud vážně mohl být tak krutý?

“Nemůžu si vybrat jednoho před druhým,” řekla konečně slabým hláskem. “Moje láska k Thorovi je samozřejmě silnější. Ale Godfrey je moje krev, rodina. Nedokážu si představit, že by jeden měl umřít, aby druhý mohl žít. A nemyslím, že by si to kterýkoliv z nich přál.”

“Potom oba zemřou,” řekl Argon.

Gwen zaplavila panika.

“Počkat!” vykřikla a odvrátila se.

Druid se na ni tázavě podíval.

“A co já?” zeptala se. “Co když zemřu já, abych je vykoupila? Je to možné? Můžou oba žít, pokud já zemřu?”

Argon se na ní dlouhou chvíli zkoumavě díval.

“Máš dobré srdce,” řekl. “Nejlepší ze všech žijících MacGilů. Tvůj otec si vybral moudře. Ano, vskutku...”

Argonův hlas se náhle vytratil a on zůstal jenom zírat do jejích očí. Gwen se najednou cítila velmi nepohodlně, ale neměla odvahu uhnout pohledem.

“Stalo se něco neuvěřitelného,” vydechl Argon. “Tvůj čistý záměr způsobil, že tě duch světa vyslyšel. Thor bude dnes v noci zachráněn. A tvůj bratr také. I ty budeš žít. Ale přesto musí být odňat alespoň malý kousek života. Nezapomeň, cena musí být vždy nějak splacena. Za to, že oba budou žít, ty částečně zemřeš.”

“Co to znamená?” zeptala se vyděšeně.

“Všechno má svou cenu,” odpověděl. “Ale

stále si ještě můžeš vybrat. Chceš od svého záměru raději upustit?“

Gwen se zasmušila.

„Pro Thora udělám cokoliv,“ řekla. „Stejně jako pro mojí rodinu.“

Argonův pohled ji propaloval až do morku kostí.

„Thor má před sebou velký osud,“ řekl. „Ale každý osud se může měnit. Vlastně je spíše ve hvězdách, jak to nakonec dopadne. Osud je ale také zčásti kontrolován Bohem. Bůh může osud změnit. Thor měl dnes v noci zemřít. Bude žít jenom díky tvému přičinění. A ty za to také zaplatíš. A cena bude vysoká.“

Gwen chtěla vidět více. Natáhla se k Argonovi, ale než se ho stačila dotknout, zablesklo se jí před očima. A pak byl Argon najednou pryč.

Otočila se kolem dokola a hledala ho všude v okolí, ale byl pryč.

Nakonec se rezignovaně obrátila zpátky k jezerní hladině. Ta byla klidná, jako kdyby se vůbec nic nestalo. Viděla tam obraz vlastní tváře, která se zdála strašně vzdálená. Gwen pocítila hluboký klid a vděčnost. Zároveň se ale začala obávat o svou vlastní budoucnost. I když si říkala, že by na to neměla myslet a měla by být ráda za to, čeho dosáhla, stejně si nemohla pomoci a neustále si kladla otázku: Jakouže to cenu bude muset zaplatit za Thorův život?

KAPITOLA OSMÁ

Thor ležel na zemi uprostřed bitevního pole, přišpendlený McCloudskými vojáky tak, že se nemohl ani hnout. Všude kolem něj probíhala bitevní vřava, třeskaly zbraně a křičeli lidé. Obloha, na které se zračilo zapadající slunce i vycházející nezvykle veliký měsíc v úplňku, byla náhle zastíněna rozložitým ozbrojencem, který napřáhl svůj trojzubec, aby jej zabodl do Thorovy hrudi. Jeho čas se naplnil.

Zavřel oči a snažil se smířit se smrtí. Bylo zvláštní, že necítil strach. Jenom lítost. Přál si zůstat naživu déle, aby mohl odhalit tajemství svého osudu, zjistit kým skutečně je, a ze všeho nejvíce, přál si dostat víc času s Gwen.

Měl pocit, že není spravedlivé, že umře už teď. Ne tady. Ne tímto způsobem. Ne dnes. Jeho čas ještě nenadešel. Cítil to. Nebyl na to ještě připravený.

Najednou pocítil, že se v něm zrodilo něco nového. Jakási prazvláštní animální zuřivost, síla, kterou nikdy předtím nepocítil. Celé tělo ho začalo brnět, zahřívát se, a od konečků prstů na nohách přes stehna, trup, ramena, paže až k prstům na rukách mu projelo něco nového, co by možná označil jako nadšení. Najednou měl obrovské množství energie, ale přitom vůbec nechápal, odkud se mohla vzít. Zařval divokým, nespoutaným hlasem. Bylo to jako kdyby sám drak povstával z hlubin země.

Nato se hravě vymanil ze sevření nepřátel a hbitě vyskočil na nohy. Než muž s trojzubcem stačil dokončit své dílo, chytil jej Thor za helmici a narazil si jej vši silou proti vlastní přilbě. Ozvalo se zaprašnění drcené oceli i nepřítelovy lebky. Hned nato do něj Thor kopl takovou silou, že jej odmrštil dozadu. Nešťastníkovo tělo proletělo vzduchem a srazilo deset mužů stojících za ním.

Thor zuřivě zařval a jako divoké zvíře se vrhnul na dalšího vojáka, zvedl jej nad hlavu a mrštil jím do davu, čímž srazil dalších dvanáct mužů, jako by to byly kuželky. Potom z ruky jednomu z dalších vytrhl jezdecký cep se skoro dva metry dlouhým řetězem a roztočil jej nad hlavou. Znovu a znovu. V okruhu dosahu řetězu padali všichni v křiku k zemi s rozdrcenými tvářemi.

Jeho síla ještě nekulminovala a on ji nechával růst dál a dál. Několik dalších mužů se jej pokoušelo zastavit. On k nim jednoduše napřáhl paži, z níž se okamžitě začala linou podivná bílá mlha. K jeho velkému údivu zůstali útočníci na místě stát, pokryti vrstvou ledu, jakmile se jich mlha dotkla. Za chvíli už z nich byly jenom zmrzlé ledové sochy.

Thor namířil svoje dlaně do všech stran, a šířil mrazivou mlhu všude kolem sebe. Zjistil, že ji dokáže usměrňovat i v okamžiku, kdy již opustila jeho ruce a tak mohl rozhodnout, kdo bude zasažen a kdo ne. Bitevní pole se rychle měnilo v jednu velkou zmrzlou kostku.

Potom se otočil, aby zkontroloval ostatní, a zjistil, že mají

obrovské problémy s přesilou válečníků. Reece, O'Connor, Elden i dvojčata již nebyli daleko od toho, aby je nepřítel srazil z koní. Thor napřáhl dlaně jejich směrem a s vypětím všech sil navedl svou moc tak, aby se vyhnula jeho přátelům. Všechno kolem však zmrzlo na led. Přátelé se mu věnovali udivený a neskonale vděčný pohled.

Vojáci se teď báli k Thorovi přiblížit. Každý ustupoval do uctivé vzdálenosti, takže se kolem Thora, stále zamčeného uprostřed masy McCloudů, záhy vytvořilo kruhové pásmo klidu. Nikdo už neměl nadále chuť bojovat, když viděli, co se stalo s jejich spolubojovníky.

Najednou se ozval strašlivý výkřik a v řadách nepřítele se objevil obrovský muž. Byl snad pětkrát mohutnější než ostatní. Musel být vysoký dobré čtyři metry a na rameni měl opřený meč tak dlouhý, že by jím mohl bourat domy. Thor okamžitě namířil všechnu svou moc k němu – ale tentokrát neměla efekt. Obr se jenom ušklíbl, když se mlha dostala k němu, jako by to byl jenom protivný roj komárů, a pokračoval směrem k Thorovi. Bylo jasné, že jeho zvláštní síly ještě zdaleka nebyly perfektní. Proč ale na tohoto neplatily vůbec, to byla velká záhada.

Obr udělal tři dlouhé kroky, dostal se k Thorovi mnohem rychleji než to mohl očekávat, a ihned jej udeřil mohutnou ranou pěstí s takovou silou, že poslal Thora na zem několik kroků zpět.

Thor dopadl tvrdě do prachu a než se mohl vůbec znovu nadechnout, obr už byl na něm, chytil jej do silných prstů a zvedl vysoko nad hlavu. Potom jím mrštil do dálky. McCloudská

armáda se nad tím triumfem rozjásala, zatímco Thor proletěl dobrých dvacet metrů vzduchem a znovu tvrdě přistál na udusanou zem. Byl si jistý, že má zlámaná snad úplně všechna žebra.

Když otevřel oči, uviděl, že se k němu obr opět blíží a tentokrát už měl pocit, že se nedokáže ani zvednout. Jeho síla jej, zdá se, také opustila.

Zavřel oči.

Prosím, Bože, pomoz mi.

V okamžiku, kdy se nad ním obr naklonil, uslyšel Thor ve své hlavě podivné hučení. Bylo stále silnější a brzy se přelilo z jeho hlavy do celého okolního světa. Do celého vesmíru. Pocítil novou vlnu nadšení, která byla opět jiná, než ta předešlá. Najednou měl pocit, že není jenom Thorem, ale vlastně vším, co bylo kolem. Zemí, vzduchem, větrem česajícím koruny stromů, dokonce pohybem stébel trávy. Všechno to bylo propleteno jiskřící energií, kterou mohl vidět a slyšet jenom on a když teď natáhl ruku, dokázal tu energii uchopit a podrobit svojí vůli.

Otevřel oči, aby zjistil, že se mu bzučení jenom nezdá. Na obloze se totiž objevil velký temný bzučící mrak, který se rychle snášel dolů a za malou chvíli už bylo vidět, že je to obrovský roj sršní. Slétaly se odevšad a když trošku pozvedl ruce, začaly se soustřeďovat kolem něj. Měl pocit, že dokáže ovládat jejich pohyb. Neměl sebemenší tušení, jak to dělá, ale bylo to tak, stačilo pomyslet.

Namířil ruce směrem na obra a jenom se díval, jak se na

něj sršni vrhli a během vteřiny jej celého hustě pokryly svými těly. Obr kolem sebe začal mlátit rukama a potom se rozkřičel. Sršni se rojili kolem něj a bodali jej tisíckrát a zase znovu, dokud neklesl na kolena a nakonec nepadl mrtev k zemi. Země se otřásla pod dopadem jeho mohutného těla.

Thor na nic nečekal a okamžitě namířil ruce k McCloudským vojákům, kteří ze sedel svých koní vyděšeně sledovali to divadlo. Někteří bystřejší se rychle otáčeli, aby se dali na útěk, ale masa ostatních jim v tom bránila a stejně už nebylo dost času na nějakou smysluplnou reakci. Sršni na Thorův příkaz opustili opuchlé obrovo tělo a hladově se rozlétlí na vojáky.

McCloudskou armádou se znovu ozval pokřik. Tentokrát v něm ale nebyla ani špetka bojovnosti. Rozjížděli se do všech stran jako hejno slepic, do jejichž středu byl náhle vhozen kámen. Sršni nemilosrdně útočili kde se dalo. Bitevní pole se brzy vyprázdnilo, McCloudská armáda se rozjížděla v panice do všech stran a zanechávala za sebou mozaiku opuchlých mrtvol.

Přeživší ujížděli co nejdále mohli, ale sršni nepřestávali v útocích a hnali je až na obzor. Bzukot roje se sléval s duněním koňských kopyt a křikem týraných mužů.

Thor byl ohromený. Během několika málo minut bylo bitevní pole prázdné a klidné. Nastalé ticho přerušovalo jenom sténání zraněných McCloudských vojáků. Otočil se ke svým přátelům, kteří vyčepaně oddychovali a působili, že i to dýchání jim bere poslední zbytky sil. Zbroj všech byla na mnoha místech poškozená, pomačkaná, jejich obličeje byly plné modřin a tu

a tam měli krvavá zranění, ale žádné z nich nevypadalo příliš vážné. Tři legionáři, chlapci, které znal jenom od vidění, však bohužel leželi na zemi mrtví.

Na vrcholu kopce, ze kterého přijeli, se začalo ozývat vzdálené, ale stále sílící dunění a za několik okamžiků se u hlásky objevili první jezdci z královské armády. V jejich čele se řítil sám Kendrick. Blížili se k nim tryskem, takže za několik málo okamžiků, které každý z chlapců věnoval sbírání sil a ohledávání vlastních zranění, už dorazili až k nim. V údivu se zastavili ve vzdálenosti několika metrů a zírali na ně. Hrstka přeživších na krvavém bitevním poli, pokrytém padlými.

Na Thora teprve teď dolehl šok z toho všeho, co se událo a jenom zíral, jak Kendrick, Brom, Kolk a ostatní jezdci sesedli a šli pomalu k nim. V této rychlé jednotce, která dalece předjela hlavní těleso armády, bylo i několik desítek nejlepších mužů z řad Stříbrných. Když se teď dívali na chlapce, kteří se osaměle a vyčerpaně opírali o své zbraně uprostřed bitevního pole, pokrytého nepřátelskými padlými, jejich tváře jasně vypovídaly o obrovském překvapení. Bylo tam toho ale více. V jejich výrazech se velkou měrou zračil i údiv, co se to mohlo stát, následovaný respektem a úctou. Bylo to něco, na co Thor čekal celý život.

Stal se hrdinou.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Erec ujížděl temnou nocí po Jižní cestě. Hnal svého koně nejvyšší rychlostí, které byl schopen, a jen tak tak se oba stíhali vyhýbat díram na cestě. Od okamžiku, kdy se dozvěděl, že Alistair byla prodána do otroctví a odvezena do Kuželky, se ještě nezastavil. Ani na minutu nepřestal sám sobě spílat za svou hloupost a naivitu, když uvěřil, že ten hostinský dodrží své slovo, a po Erecově vítězství na turnaji propustí Alistair ze služby. Erecovo slovo bylo vždy vázáno jeho rytířskou ctí a tak předpokládal, že na sliby ostatních se lze rovněž spolehnout. To byla ale velká chyba. A Alistair musela za jeho hloupost teď platit.

Při té myšlence se rozzuřil ještě více a pobídl koně do trysku. Taková krásná, slušná dívka a nejprve musela trpět v práci pod tím hrubiánem – a teď byla dokonce prodána do otroctví, aby sloužila v nevěstinci. Nemohl si pomoci, aby na tom neviděl svůj díl zodpovědnosti. Říkal si, že kdyby se býval nikdy neobjevil v jejím životě, nikdy nevznesl svou nabídku, že ji odvede pryč, tak by to hostinského nejspíše vůbec nenapadlo.

Řítil se temnou nocí, dusot kopyt a dech jeho koně naplňoval prostor. Už byl na pokraji vyčerpání a Erec měl obavu, že ho možná strhá. Po skončení turnaje jej hnal rovnou do hostince, kde měl jenom maličkou chvíli, aby si odpočinul, a hned potom vyrazili na jih. On sám na tom nebyl se silami o mnoho lépe. Po

celodenním turnaji, kde bojoval s mnoha muži, se ani na vteřinu nezastavil, a teď měl vážnou obavu, že už se za chvíli nedokáže ani udržet v sedle. Všemi silami se nutil udržet své oči otevřené a pokračovat nocí dál směrem ke Kuželce.

Celý svůj život o tom místě slyšel vyprávět, ale ještě nikdy jej sám nenavštívil. Město s vysokou věží, která mu dala jméno, bylo známé jako místo hříchu, plné hazardních her, opiových doupat a nevěstinců. Sem se stahovali nešťastníci z celého Prstenu, aby se rozptýlili provozováním všech her a temných zábav, které člověk vynalezl. To místo bylo tedy přesným protikladem Erecovy ryzí osobnosti. On sám se hazardu nikdy neoddával a napil se jenom velmi zřídka. Svůj volný čas trávil téměř výhradně tréninkem a zlepšováním svých schopností. Vlastně vůbec nedokázal pochopit, jaký smysl života mohou leniví a požívační lidé mít. A přesně tyto typy byly v okolí Kuželky nejčastější. Jeho příchod na to místo pravděpodobně nepřinese nic dobrého. Když na to jenom pomyslel, sevřel se mu žaludek. Dobře věděl, že ji musí rychle osvobodit a potom co nejrychleji zmizet tak daleko, jak jen to bude možné, než se stačí strhnout nějaká mela.

Když měsíc ukrojil velkou část své poutě po nočním nebi, začala se kvalita cesty po kopyty jeho koně postupně zlepšovat a Erec záhy poprvé zahlédl ono město. Jeho zdi i domy byly jasně osvětlené nesčetnými pochodněmi. Zdálo se, že vypadalo jako jeden velký táborák. Erec nebyl překvapen. Bylo všeobecně známo, že zdejší obyvatelé zůstávají vzhůru do dlouhých nočních hodin.

Pokračoval dál a město se každou minutou přibližovalo. Nakonec vjel na malý dřevěný most, lemovaný z obou stran pochodněmi. Ospalý strážný, kterému neustále padala hlava na ramena, vyskočil, jako by do něj střelil, když se Erec prohnal kolem něho. Stačil za rytířem jenom zavolat zoufalé. „HEJ!“

Ale Erec ani nezpomalil. Pokud by ten muž někde sebral odvalu, aby jej pronásledoval – o čemž se dalo s klidnou myslí pochybovat – potom by to stejně byl poslední hrdinský čin jeho života.

Pokračoval dále v jízdě skrz velký oblouk, který sloužil jako věčně otevřená brána do města, za níž se již rozkládaly ulice. Všechny byly jasně osvětlené nesčetnými pochodněmi. Domy tu stály nalepené jeden na druhém a uličky byly tak úzké, že měl jeden pocit, že jej celé město chce umačkat. Co bylo ještě horší byl fakt, že ty uličky byly naprosto beznadějně ucpané lidmi a téměř všichni byli opilí. Klopýtali sem a tam, hlasitě vykřikovali a vzájemně se pošťuchovali. Ulice působily dojmem jedné obrovské slavnosti pod širým nebem. A téměř veškeré domy byly hernami nebo hospodami.

Bylo jasné, že je na správném místě. Nevěděl jak, ale byl si jistý, že tu Alistair někde je. Těžce polknul a doufal, že nejede příliš pozdě.

Dojel do centra města a před domem, který vypadal jako poměrně velký hostinec, sesedl z koně. Dovnitř i ven se neustále potácela spousta lidí, ale i tak si říkal, že toto místo bude dobrý

začátek.

Drsně si proklestil cestu dovnitř až k hostinskému, který stál za pultem na konci rozlehlé nálevny a zapisoval do knihy jména lidí, kteří mu platili na pokoje. Byl to hubený mužík, který se neustále falešně usmíval, mnul si ruce při přepočítávání peněz a silně se potil. Podíval se na Erecu s umělým úsměvem.

„Přejete si pokoj, sire?“ zeptal se. „Nebo je to dívka, kterou ráčíte hledat?“

Erec zakroutil hlavou a přišel k muži blíže, aby jej v tom rámusu lépe slyšel.

„Hledám jednoho obchodníka,“ řekl Erec. „Obchodníka s otroky. Přijel sem ze Savarie asi tak před půl druhým dnem. Vezl s sebou důležité zboží. Lidské zboží.“

Muž si olízl rty.

„Takže to, co hledáš, je cenná informace,“ řekl potom. „Mohu ti ji poskytnout stejně dobře, jako ti mohu pronajmout pokoj.“

Nato muž nastavil dlaň, podíval se na Erecu a usmál se. Z horního rtu mu při tom ukápla kapička potu.

Erec byl znechucen, ale informaci potřeboval a ze všeho nejméně si mohl dovolit plýtvat časem, takže sáhnul do svého měšce a položil na mužovu dlaň velkou zlatou minci.

Jeho oči se rozevřely v údivu, když peníz zkoumal.

„Královské zlato,“ shledal ohromeně.

Potom si Erecu zvědavě, ale i s notnou dávkou respektu, prohlédl od hlavy až k patě.

“To jsi jel celou cestu až z Králova Dvora?” zeptal se.

“To stačí,” řekl Erec. “Já tu budu klást otázky.

Zaplátil jsem ti. Teď mi pověz, kde je ten kupec.“

Muž si znovu olízl rty a naklonil se blíže.

“Muž, kterého hledáš, se jmenuje Erbot. Projíždí tudy jedenkrát do týdne s novou zásilkou děvek. Potom je prodává v aukci tomu, kdo za ně nabídne nejvíc. Nejspíš ho najdeš v jeho doupěti. Musíš pokračovat dál touhle ulicí až na její konec, a tam už to uvidíš. Ale pokud ta dívka, kterou hledáš, za něco stála, tak už bude nejspíš pryč. Jeho děvky nikdy nevydrží dlouho.“

Erec se otočil, aby se vydal na cestu, když tu pocítil, že jej za zápěstí chytila lepkavá ruka. Otočil se, aby zjistil, že se jej hostinský ještě pokouší zadržet.

“Pokud to, co hledáš, jsou děvky, proč radši nezkusíš jednu z mých? Jsou stejně dobré jako ty jeho a za poloviční cenu.“

Erec se na něho pohoršeně ušklíbl. Kdyby měl víc času, snad by jej i zabil, jenom aby zbavil svět takového škůdce. Už si na něj ale udělal názor a došel k tomu, že nestojí ani za hnutí prstem.

Setřepal jeho ruku a naklonil se těsně k němu.

“Ještě jednou na mě sáhneš,” varoval ho, “a budeš si přát, abys to byl neudělal. Teď si dej hezky odchod, než najdu dobré využití pro tuhle dýku, která se nudí tady na mém opasku.“

Hostinský vystrašeně sklopil oči k podlaze a odklopýtal o několik kroků zpět.

Erec se zatím otočil a razil si cestu zpátky na ulici. Snad ještě nikdy nebyl lidmi kolem sebe tak znechucený.

Znovu nasedl na koně, který se nervózně vzpínal a frkal pod náporem opilců, kteří jej zvědavě okukovali a pošťuchovali ve snaze zjistit, jestli by bylo možné jej ukrást. Erec si říkal, jestli by se o to ti blázni opravdu pokusili, kdyby se včas nevrátil. Uvědomil si, že příště musí Warkfina uvázat svědomitějším způsobem. Stále se musel divit špatnosti tohoto města. Ne tedy, že by hrozilo nějaké nebezpečí. Hřebec byl skvěle trénovaný válečný kůň, který by každého, kdo by se ho pokusil ukrást, během chvíle zadupal do země.

Teď jej jeho pán pobídnul, společně se vydali dále tou křivolakou uličkou a ze všech se snažili vyhybat se všem těm potácejícím se lidem. Už bylo hodně pozdě v noci, ale ulice se zdály čím dál plnější. Lidé všech ras se neustále mísili mezi sebou a proudili sem a tam. Několik opilců se na něj rozkřiklo, když je těsně minul v poměrně vysoké rychlosti, ale bylo mu to jedno. Cítil, že Alistair už je na dosah a nehodlal se zastavovat, dokud ji nebude mít zpátky.

Ulice brzy končila kamennou zdí, přičemž poslední dům po pravé straně vypadal jako další hostinec s bílými hliněnými zdmi a doškovou střešou. Už za sebou rozhodně měl i lepší časy. Podle toho, jak vypadali lidé, kteří proudili ven i dovnitř, Erec usoudil, že je na správném místě.

Sesedl, uvázal Warkfina bezpečně k zábradlí a vrazil do krčmy. Jakmile byl uvnitř, zaraženě se zastavil.

To místo bylo jenom spoře osvětlené, na rozlehlou místnost tu bylo jenom několik málo blikotajících pochodní a v jednom rohu zkomíral oheň ve velkém kamenném krbu. Všude po zemi byly pokladeny koberce, na nichž ležely spoře oděné ženy, svázané provazy vzájemně jedna ke druhé a to vše potom k velkému mosaznému kruhu na zdi. Zdálo se, že jsou všechny něčím omámené. Erec záhy ve zvláštní vůni, vznášející se ve vzduchu, poznal opium. V místnosti bylo ještě několik dobře oblečených mužů, kteří se procházeli kolem, a tu a tam šťouchli špičkou boty do některé z dívek. Počínali si jako obchodníci, kteří přebírají nabízené zboží a rozhodují se, které kusy bude nejlépe odkoupit.

Ve vzdáleném rohu místnosti seděl na jediné sametové židli muž, oblečený v sametové róbě. Po jeho boku byly přikovány dvě krasavice. Za ním stáli dva vysocí hromotluci se zjizvenými tvářemi. Oba byli vyšší a rozložitější než Erec a zdálo se, že se jenom třesou, aby mohli někoho ztrestat.

Bylo jasné, o co tu kráčí. Tohle místo byl nevěstinec, spoutané dívky byly na prodej, zatímco ten muž v rohu byl majitel, ten samý, který koupil Alistair a nejspíše i všechny ostatní dívky kolem. Vlastně by tu Alistair mohla být i teď, uvědomil si.

Okamžitě se pustil do akce. Rozběhl se k hloučkům dívek a prohlížel si jejich tváře jednu po druhé. Bylo jich tu několik desítek, některé omdlely a navíc tu bylo tak šero, že rozeznávání rysů tváře byla těžká a pomalá práce. Prohlížel pozorně jednu za druhou, řadu po řadě, když mu najednou na rameno dopadla velká a těžká ruka.

“Už máš zapláceno?” ozval se hrubý hlas.

Nad Erecem se tyčil vysoký muž a mračil se jak peklo samo.

“Jestli se chceš dívat na holky, tak musíš zaplatit,” zavrčel na něj hlubokým hlasem. “Taková tu máme pravidla.”

Erec se na něj ušklíbl a měl co dělat, aby se ovládl. Nakonec se ale rozhodl, že to nebude třeba. Rychleji než by ten druhý stačil mrknout, vystřelila Erecova ruka vzhůru a udeřila jej hřbetem dlaně těsně pod ohryzek.

Muž zalapal po dechu, vykulil oči, potom dokonce klesl na kolena a držel se za krk. Vzápětí se jeho spánek důvěrně seznámil s Erecovým loktem. Muž odpadl bezvládně stranou.

Erec potom pokračoval ve svém pátrání a prohlížel si jednu tvář za druhou v zoufalé snaze najít Alistair, ale nikde ji neviděl. Nebyla tam.

Jeho srdce divoce tlouklo zlostí, když se vydal rázným krokem ke staršímu muži, který seděl ve svém křesle v rohu a na všechno dohlížel.

“Našel jsi některou, která se ti zalíbila?” zeptal se muž. “Chceš podat nabídku?”

“Hledám jednu ženu,” začal Erec a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně, “a to, co teď řeknu, nebudu opakovat. Je vysoká, má dlouhé blond vlasy a modrozelené oči. Jmenuje se Alistair. Byla odvezena ze Savarie ani ne před dvěma dny. Řekli mi, že byla zavlčena sem. Je to pravda?”

Muž pomaloučku zakroutil hlavou a potutelně se šklebil.

“Obávám se, že ten kus, který hledáš, byl už prodán,” řekl muž. “Vskutku fajnový exemplář. Máš dobrý vkus. Vyber si jinou, dám ti slevu.”

Erec se zamračil a opět cítil, že se jej zmocňuje neovladatelný vztek. Bylo to zvláštní, se sebeovládáním nikdy předtím problémy nemíval.

“Kdo ji koupil?” zavrčel.

Muž se usmál.

“Zdá se, že ses upnul na jednu konkrétní otrokyni.”

“Ona není žádná otrokyně,” zahřměl Erec. “Je to moje manželka.”

Muž se na něj šokovaně podíval. Potom najednou zaklonil hlavu a vybuchl smíchy.

“Tvoje manželka! To je pěkné. No, už není, můj příteli. Teď už je to hračka někoho jiného.”

Mužova tvář potemněla a objevil se na ní ďábelský škleb, přičemž zároveň posunkem ukázal svým vyhazovačům, že se mají pustit do práce.

“Zbavte mě toho otrapy,” dodal.

Obě gorily se daly do pohybu a rychlostí, která Ereca překvapila, se oba začali sápat po jeho zápěstích.

Jenže ani oni docela dobře neodhadli s kým mají tu čest. Erec byl rychlejší než oni dva dohromady, ustoupil do strany, chytil za zápěstí bližšího z nich a prudce trhnul dozadu, takže se habán svalil jak široký tak dlouhý na záda. Téměř ve stejný moment dopadl Erecův loket na krk druhého muže. Hned nato učinil

krok kupředu a hrubě nakopl prvního muže do obličeje, čímž jej vyřadil z další akce. Druhý muž, který se jenom stačil chytit v úžasu za krk, dostal následně přímý zásah Erecovým čelem do vlastního nosu a se zakrvácenou tváří se zhroutil vedle svého parťáka.

Oba hromotluci leželi během dvou vteřin v bezvědomí na zemi. Erec je překročil a přiblížil se k jejich šéfovi, který se teď ve svém polstrovaném křesle třásl strachy.

Hrubě jej chytil za prošedivělé vlasy, škubnul jimi a zároveň přiložil nůž na mužův krk.

“Řekni mi kde je a já tě možná ušetřím,” zařval mu do ucha.

Muž se rozkoktal.

“Povím ti to, ale plýtváš jenom svým časem,” odpověděl. “Prodal jsem ji jeho lordstvu. Má svou vlastní jednotku rytířů a vlastní hrad. Je to velmi mocný muž. Jeho hrad nikdy nikdo nedobyl. Je velmi bohatý a má armádu žoldáků, kteří za něj bojují kdykoliv to potřebuje. Každou dívku, kterou si koupí, si už také ponechá. Nemáš nejmenší naději, že bys ji mohl osvobodit. Takže se raději vrať odkud jsi přišel. Ona je prostě pryč.”

Erec přitiskl čepel na mužův krk tak silně, až se objevilo pár kapek krve. Muž vykvikl jako podsvinče.

“Kde žije ten lord?” zavrčel Erec netrpělivě.

“Jeho hrad leží na západ od města. Dej se západní branou a pokračuj po cestě až na její konec. Hrad uvidíš už z

dálky. Je to ale jenom ztráta času. Zaplatil za ni dobrou cenu – mnohem víc, než za kolik ve skutečnosti stála.“

Erec toho měl dost. Bez váhání podřízl otrokářovi krk. Z rány se vyhnula čerstvá krev a muž ochabl ve svém křesle.

Podíval se na to bezvládné tělo, potom ještě na omráčené hromotluky a cítil bytostné znechucení celým tím místem. Nedokázal uvěřit, že vůbec mohlo existovat.

Potom přešel místnost a začal přeřezávat provazy, které svazovaly dívky dohromady, a osvobozovat je. Mnohé vyskočily okamžitě na nohy a hrnuly se ke dveřím. Další je následovaly po chvilkovém zaváhání. Brzy celá místnost vybuchla akcí a každý se chtěl dostat ven nejrychleji, jak jen to bylo možné. Ty, které byly příliš omámené, aby mohly jít samy, byly podpírány ostatními.

„Ať už jsi kdokoliv,“ řekla jedna z nich Erecovi, když se zastavila ve dveřích, „bud’ požehnáno tvé jméno. A kamkoliv se chystáš vyrazit, Bůh tě provázej.“

Erec ocenil alespoň tu trochu vděčnosti a požehnání. Měl neblahé tušení, že tam, kam se chystal vypravit, bude potřebovat i takovou pomoc.

KAPITOLA DESÁTÁ

Malými okénky Illepriina domku se začalo pomalu vkrádat jasné světlo úsvitu. Našlo si cestu i na Gwenina víčka. Matná oranžová barva prvního slunce ji laskala a pomalu začala probouzet. V sousedství bylo v tuto hodinu ještě skoro úplně ticho. Gwen několikrát zamrkala, nejprve působila trochu dezorientovaně a nevěděla, kde je. Potom si ale vzpomněla:

Godfrey.

Včerejší noci usnula jenom tak na podlaze vedle jeho postele. Pod hlavou měla trochu slámy. Illepria spala přímo vedle nemocného. Pro všechny tři to byla velmi dlouhá noc. Godfrey neustále sténal bolestí, v jednom kuse se převaloval a Illepria s ním byla neustále vzhůru a kontrolovala jej. Gwen se snažila pomáhat jakkoliv to bylo možné. Připravovala chladivé obklady, kladla je Godfreymu na čelo, podávala Illepii všemožné byliny a masti, o které si léčitelka stále říkala. Během té nekonečné noci Godfrey mnohokrát křičel bolestí a Gwen si pokaždé byla jistá, že přišla jeho poslední hodinka. Několikrát také v poblouznění volal otcovo jméno. Gwen při tom pokaždé zamrazilo. Také měla pocit, jako by tam otec byl s nimi. Nevěděla ale, jestli by si byl přál Godfreyho zachránit nebo ne – jejich vztah byl odjakživa komplikovaný.

V domku zůstala přes noc i z dalšího důvodu. Nevěděla, kam jinam by se měla vydat. Vrátit se do hradu bylo příliš

nebezpečné. Pod stejnou střechou s Garethem by se necítila ani trochu dobře. Tady s Illepriou, a také s Akorthem a Fultonem, kteří hlídali dveře, to bylo mnohem bezpečnější. Nikdo nejspíš ani nevěděl že tu je, a to jí naprosto vyhovovalo. Navíc, za poslední měsíce se s Godfreyem velmi sblížila, objevila v něm bratra, který se dříve skrýval pod pláštěm opilého budižkničemu, a nedokázala jej v tak těžkou dobu opustit.

Vyskočila na nohy a okamžitě se rozběhla ke Godfreyově posteli. Její srdce divoce tlouklo. Snad ze strachu, že by bratr už nemusel být mezi živými. Z nějakého důvodu věřila, že pokud se ráno probere, bude to znamení, že svůj boj s jedem vyhraje. A pokud ne, bude to naopak znamenat to druhé. Illepria vstala a jala se Godfreyho zkontrolovat též. Někde nad ránem musela na chvíli rovněž usnout. Gwen ji nemohla nic vyčítat.

Obě poklekly u jeho postele, zatímco místnost zalilo ranní světlo. Gwen položila svou ruku na bratrovo zápěstí a jemně jím zatřásla. Illepria mu přiložila dlaň na čelo. Zavřela oči a zhluboka dýchala – a Godfrey najednou doširoka otevřel oči. Illepria ucukla překvapením.

Gwen se lekla také. Nedoufala, že by mohla nastat tak razantní změna. Podíval se přímo na ni.

„Godfrey?“ zeptala se.

Zamžoural, zavřel na delší chvíli oči, aby je zase znovu otevřel a potom, k jejímu překvapení, se vlastními silami nadzvedl na loktech a podíval se na ně.

„Kolik je hodin?“ zeptal se. „Kde to jsem?“

Jeho hlas zněl zdravě a Gwen snad nikdy necítila takové uvolnění. Na tváři obou jeho ošetřovatelek se objevil široký úsměv.

Gwen se k němu vrhnula a z radostí jej objala.

„Ty žiješ!“ vydechla.

„No jistě,“ řekl. „Proč bych neměl žít?“

„Kdopak je tohle?“

Druhá otázka byla adresována Illeprii.

„Žena, která ti zachránila život,“ řekla Gwen.

„Zachránila život?“

Illepria jenom skromně klopila zrak k podlaze.

„Jenom jsem maličko pomohla,“ řekla potom plaše.

„Co se mnou bylo?“ zeptal se Gwen zmateně.

„Poslední na co si vzpomínám bylo, že jsem pil v hospodě a potom...“

„Byl jsi otráven,“ řekla Illepria. „Velmi vzácným a silným jedem. Nesetkala jsem se s ním už dlouhé roky. Měl jsi obrovské štěstí, že jsi to přežil. Vlastně jsi jediný, koho jsem kdy viděla to přežít. Někdo nad tebou musel držet ochrannou ruku.“

Gwen při jejích slovech okamžitě pomyslela na otce. Paprsky slunce, pronikající sem oknem, náhle nabraly na síle a ona měla pocit, že jim otec opravdu dává znamení. Snad si vážně přál, aby Godfrey žil.

„Dostal jsi, co jsi zasloužil,“ řekla Gwen s úsměvem.

„Pivo jsi měl přece zakázané. Teď se podívej, co se kvůli

tomu stalo.“

Podíval se na ni a usmál se. Do tváří se mu už opět vrátila zdravější barva. Gwen byla bez sebe radostí. Godfrey byl zpátky.

„Zachránilas mi život,“ řekl vážným hlasem.

Potom se podíval i na Illepriu.

„Vy obě,“ dodal. „Nevím, jak se vám odvděčím.“

Když se podíval na Illepriu, Gwen přišlo, že je v tom pohledu ještě něco víc, než jenom vděčnost. Jakmile potom zkontrolovala i její tvář, zjistila, že se ošetřovatelka červená a klopí zrak k zemi. Zdálo se, že našli jeden v druhém zalíbení.

Illepria se rychle otočila a odkvačila ke svému ponku, kde překotně začala míchat nějaký lektvar.

Godfrey se otočil zpátky ke Gwen.

„Gareth?“ zeptal se.

Gwen kývla.

„Máš štěstí, že nejsi mrtvý,“ řekla. „Firth takové neměl.“

„Firth?“ Godfreyho hlas zbarvilo překvapení. „Je mrtvý? Jak?“

„Nechal ho pověsit,“ odpověděla. „Tys měl být další.“

„A ty?“ zeptal se.

Pokrčila rameny.

„Má v plánu mě provdat. Prodal mě Nevaruncům. Prý už jsou na cestě sem, aby si mě odvedli.“

Godfrey se pobouřeně posadil.

„To nikdy nedovolím!“ vykřikl.

„Ani já ne,“ odpověděla. „Najdu cestu jak se z toho vyvlíknout.“

„Ale bez Firtha nemáme žádné důkazy,“ řekl.

„Teď už ho nemůžeme usvědčit. Gareth unikne trestu.“

„Něco vymyslíme,“ odpověděla.

„Najdeme...“

Najednou domek zaplavilo sluneční světlo, protože se dveře prudce otevřely a dovnitř nakráčeli Akorth s Fultonem.

„Má paní...“ začal Akorth, ale hned se zarazil, když uviděl Godfreyho.

„Ty starej parchante!“ vykřikl radostně. „Já to věděl. Tak jako jsi v životě dokázal ošidit všechny a všechno, tak se ti nakonec povedlo vytahat za fusekli i samotnou zubatou!“

„Bylo jasné, že žádněj korbek s pivem tě přece nemůže položit do hrobu,“ přidal si Fulton.

Oba se rozběhli ke Godfreymu, který pomalu vstal z postele, aby se s kamarády objal.

Potom se Akorth obrátil ke Gwen a jeho tvář zvažněla.

„Má paní, je mi líto, že tě vyrušuju, ale uviděli jsme na obzoru vojenskou jednotku. Řítí se na město a jsou čím dál blíž.“

Gwen se na něj poděšeně podívala a potom okamžitě vyběhla ven. Všichni ostatní jí byli v patách, drali se ven a mžourali v ostrém ranním slunci.

Dívala se na obzor a ke svému ulehčení poznala, že tou skupinou jezdců jsou Stříbrní. Bylo jich jenom deset a řítili se po cestě vedoucí kolem domku plnou rychlostí. Bylo jasné, že za chvíli budou projíždět kolem nich.

Godfrey tasil svůj meč, ale Gwen mu okamžitě položila ruku na zápěstí a přiměla jej zasunout čepel zpátky do pochvy.

„Tohle nejsou Garethovi muži. Tihle patří Kendrickovi. Jsem si jistá, že nemají zlé úmysly.“

Jezdci dojeli až k nim a když je uviděli, okamžitě zarazili koně a seskočili. Potom jeden jako druhý poklekli před Gwendolyn.

„Má paní,“ řekl jejich velitel. „Přinášíme skvělé zprávy. Odrazili jsme McCloudy! Tvůj bratr Kendrick je v pořádku a posílá ti zprávu: Thor je živ a zdrav.“

Gwen při těch zprávách vytryskly slzy. Její nadšení a úleva byly tak obrovské, že musela obejmout Godfreye, aby neomdlela. Všechno, čeho se předešlé noci tak obávala, nakonec dobře dopadlo.

„Všichni se vrátí ještě dnes,“ pokračoval posel, „a ve městě bude na počest vítězství uspořádána velká oslava.“

„To jsou skvělé zprávy!“ vydechla Gwen.

„Má paní,“ ozval se další, hlubší hlas muže, v němž Gwen poznala jednoho z vysokých lordů, Sroga. Byl oblečený v typických rudých barvách západu. Znala jej odmalička. Byli si s otcem velmi blízcí. Teď došel k ní, poklekl a hluboce se uklonil. Gwen se náhle cítila nepatříčně.

“Prosím, sire,” řekla, “vstaň, nekleč přede mnou.”

Byl to jeden z nejmocnějších mužů království, sám velel tisícům vojáků a celé město Silesia bylo jeho lénem. Byla to neobyčejně silná pevnost, vybudovaná přímo na okraji Kaňonu. Téměř nedobytná. Lord Srog byl jedním z mála mužů, kterým její otec bez výhrad důvěřoval.

“Přijel jsem s těmito muži, protože se mi donesly zprávy o změnách v Králově Dvoře,” řekl. “Trůn je nestabilní. Musí na něj být dosazen nový vládce a měl by být silný a spravedlivý. Doneslo se mi, že přáním tvého otce bylo, abys novou vládkyní byla ty. Tvůj otec mi byl bratrem a jeho přání je mým úkolem. Pokud si to přál on, přeji si to i já. Přijel jsem, abych ti pověděl, že pokud se rozhodneš ujmout se vlády, moji muži ti budou s radostí přísahat věrnost. Já sám bych ti doporučoval jednat v tomto co nejrychleji. Události posledních dní jenom dokázaly, jak zoufale potřebuje Králův Dvůr lepšího vládce.”

Gwen se na něj zaraženě dívala a stěží věděla, jak na takový projev oddanosti reagovat. Cítila zároveň stud i hrdost, ale obojího na ni bylo příliš.

“Děkuji ti, můj pane,” řekla. “Jsem ti vděčná za tvá oddaná a laskavá slova i tvou nabídku. Budu o ní uvažovat. Ale pro teď si přeji pouze uvítat doma svého bratra – a Thora.”

Srog se jí uklonil téměř zároveň se zvukem válečných rohů, které se ozvaly na obzoru. Všichni se podívali tím směrem.

Spatřili velký oblak prachu, který zvěstoval návrat armády. Gwen si zaclonila rukou oči a její srdce zaplesalo. I odtud mohla vidět, že to byli Stříbrní a celý zbytek královské armády.

V jejich čele jel Kendrick. A hned za ním jeho panoš Thor.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Thor jel v čele armády tisíce mužů, která se vracela zpátky do Králova Dvora. Dmul se pýchou. Stále nemohl uvěřit, co se to na bitevním poli přihodilo. Byl pyšný na to, co se mu povedlo, hrdý, že když už se zdálo, že je všechno ztraceno, on se svému strachu nepoddal, a namísto toho se té ohromné přesile postavil. To, že to přežil, pro něj bylo dosud nepochopitelné a šokující.

Celá ta bitva byla jak z jiného světa. Měl obrovské štěstí, že se mu zrovna podařilo probudit své síly. Nikdy se na jejich sílu, ani na to, jestli se vůbec ukážou, nemohl spoléhat. A ještě nikdy se neprobudily v takovém rozsahu jako tentokrát. Stále jim nerozuměl, a co hůř, nevěděl ani, odkud se vlastně berou a jak je pořádně ovládat. Více než předtím si díky tomu uvědomoval, že musí zlepšovat své běžné lidské schopnosti, protože na ty se přece může spolehnout vždy. Musí se pokusit být tím nejlepším bojovníkem, jak jen to bude možné. A stát se opravdu tím nejlepším znamenalo naučit se oběma cestám, být skvělý se zbraní v ruce, ale zároveň i na poli kouzel a tajemných sil.

Byli na cestě celou noc a ani jednou nezastavovali, aby už ráno stačili dojet zpátky do Králova Dvora. Nejenomže Thor byl teď na pokraji vyčerpání, ale také šílený radostí. První slunce vycházelo na obzoru a obrovská šíře bezmračného nebe se barvila odstíny růžové a oranžové. Měl pocit, jakoby viděl svět zase poprvé. Přežil nejhorší noční můru, byl obklopen svými

přáteli. Reece, O'Connor, Elden, dvojčata se vraceli z bitvy spolu s ním, stejně jako Kendrick, Kolk, Brom a všichni Stříbrní i řadoví vojáci. Namísto aby to všechno ale sledoval spíše z povzdálí, tak jako ostatní chlapci z Legie, byl Thor přímo ve středu všech událostí. Po té bitvě už se na něj nikdo nedíval tak, jako dříve. Teď se v jejich pohledech zračil úžas i obdiv zároveň, a nešlo při tom pouze o pohledy legionářů, nýbrž i opravdových, dospělých válečníků. Vlastně se postavil úplně sám celé McCloudské armádě a poslal ji na úprk.

Byl šťastný, že se většině jeho bratrů z Legie podařilo vyvážnout maximálně s lehkými zraněními a zároveň truchlil za těch pár, kteří v bitvě bohužel padli. Ty chlapce neznal, ale i tak si přál, aby je býval mohl zachránit také. Byla to krvavá, zuřivá bitva a i teď, když už byl Thor v bezpečí, stále viděl její hrůzné výjevy před sebou pokaždé, když zavřel oči. McCloudové byli tvrdý národ a on měl velké štěstí. Kdoví jestli jej taková štěstěna bude provázet i příště, když se s nimi potká. Kdo mohl vědět, jestli bude schopen znovu povolat svoje zvláštní síly. On nemohl s jistotou ani říct jestli se někdy vrátí, natož pak ovládat, kdy k tomu má dojít. Potřeboval odpovědi. A také cítil, že už nemůže déle odkládat hledání matčina ostrova. Musel zjistit, co je skutečně zač. A první, za kým by s tímhle vším měl jít, byl samozřejmě Argon.

Krohn teď seděl fešácky na zadku jeho koně a Thor jej každou chvíli radostně drbal za uchem. Leopard mu to oplácel olíznutím hřbetu jeho ruky. Thor byl rád, že z toho jeho věrný druh vyvázl

v pořádku. Po té bitvě ležel na zemi jako mrtvý. Thor ho musel odnést v náručí a prvních několik hodin jízdy zvíře jenom viselo přehozené přes hrušku Thorova koně. Teprve později se zotavil natolik, že vypadal, že by už mohl běžet dál sám, ale Thor se rozhodl jej ušetřit námahy po celou cestu až domů. Rána, kterou Krohn obdržel v bitvě byla drtivá a Thor chtěl zajistit, aby jeho přítel měl co nejvíce času na zotavení. Poté, co tolikrát zachránil jeho život, už pro něj snad nebyl ani zvířetem, nýbrž spíše opravdovým a právoplatným bratrem.

Když se dostali až na poslední kopec před městem, otevřel se jim ten nádherný výhled na Králův Dvůr, se všemi jeho nesčetnými věžemi a věžičkami, masivními obrannými valy, tu a tam přerušovanými opevněnými branami s padacími mosty, to všechno obsazené silnou posádkou královských ozbrojenců. Kolem města se do všech stran rozkládala pole a tu tam malé domky lidí, kteří na nich pracovali. Když Thor toto všechno přehlédl, okamžitě pomyslel na Gwen. Myšlenka na ni jej provázela celou bitvou. Ona byla ten důvod, proč se nedokázal vzdát a musel udělat vše, co bylo v jeho silách, aby žil dál. A vědomí, že byl do té pasti schválně zaveden, aby tam zemřel, mu vnuklo neblahé tušení, že její život může být v ohrožení úplně stejně. Teď doufal, že je v pořádku a že všechny ty temné síly, které se kolem jeho osoby stahovaly čím dál těsněji, ji naopak nechávají opomenutou.

V dáli se ozval tlumený jásot. U bran města se něco mihotalo. Když se tam pozorně podíval, zjistil, že se u bran začíná

shromažďovat zástup lidí, kteří jim mávají v ústrety. Jejich zvědové už museli dorazit do města a rozhlásit novinu o vítězství. Lidé je přicházeli vítat.

Někdo z rytířů dlouze zadul na roh. Ostatní se k němu po chvíli přidali, až celé okolí naplnilo burácení válečných rohů.

„Ty rohy znějí pro tebe,“ řekl Reece, poplácal Thora po zádech a podíval se na něj s respektem. „Ty jsi šampión bitvy. A pro lidi budeš velký hrdina.“

„Jen si to představ, jeden z nás, skoro ještě ani ne pořádný legionář, a porazí celou McCloudskou armádu,“ dodal O'Connor pyšně.

„Děláš Legii velkou čest,“ řekl Elden. „Teď nás budou všechny brát mnohem vážněji.“

„Nehledě na to, žeš nám všem zachránil život,“ přidal si Conval.

Thor pokrčil rameny. Uvnitř se dmul pýchou, ale nechtěl, aby to bylo příliš vidět a také se bál, aby mu to snad nestouplo do hlavy. Dobře věděl, že je člověk z masa a kostí, stejně zranitelný jako ostatní, a že se bitva klidně mohla vyvíjet úplně jinak. On nebyl síla, která tam zasáhla.

„Jenom jsem dělal to, pro co jsem byl trénován,“ odpověděl. „Pro co jsme trénováni my všichni. Nejsm lepší než kdokoliv jiný. Ale včera jsem měl z pekla štěstí.“

„Řekl bych, že v tom bylo víc než jenom štěstí,“ řekl Reece.

Všichni potom pokračovali uvolněným pomalým klusem dolů

k městu. Královská cesta byla čím dál hustěji lemována lidmi, kteří se sbíhali z okolních usedlostí, aby je přivítali. Mávali jim, křičeli, a tu a tam se dokonce objevila vlajka v žlutých a modrých královských barvách. Začínalo to vypadat, že se den brzy přemění v naprosto spontánní oslavy. Na tvářích většiny lidí bylo vidět, jak se jim ulevilo poté, co vítěznou armádu spatřili. Bylo jasné proč, kdyby byli poraženi, mezi Královým Dvorem a McCloudskou armádou už by nestálo nic, a pro zdejší obyvatele by její příchod znamenal hořký konec.

V dlouhém zástupu projížděli po cestě lemované davy lidí a blížili se k vnějšímu městskému opevnění. Čelo armády, kde jel i Thor se svou družinou už vjíždělo po dřevěném padacím mostě do města. Kopyta jejich koní bušila o masivní dřevo a dodávala jáсотu lidí nové tóny. Za hradbami už je čekalo učiněné davové šílenství. Lidé je zasypávali narychlo sehnanými květinami a tu a tam se ozývali pouliční muzikanti, kterým se za tu krátkou chvíli již podařilo některé hloučky lidí dokonce přimět k tanci.

Po chvíli už museli sesednout z koní, neboť ulice byla příliš zaplněná, než aby mohli pokračovat dál v sedle. Thor pomohl Krohnovi, který seděl na koňském zadku a váhal, jak nejlépe seskočit dolů. Očividně ještě nebyl zcela v pořádku. Když byl ale na zemi, v jeho chůzi nebylo možné vidět sebemenší problém. Thor si oddechnul, tohle určitě znamenalo, že leopard bude v pořádku.

Pěšmo kráčeli napříč Královským náměstím, zatímco byli ze všech stran neustále zastavováni a objímáni neznámými lidmi.

„Zachránili jste nás!“ vykřikl nějaký starší muž.
„Vysvobodili jste celé království!“

Thor mu chtěl odpovědět, ale nešlo to, neboť po tom prohlášení okamžitě následoval burácivý jásot okolostojících davů. Příčinniví hostinští už dávno zavětřili příležitost a nechali přímo na náměstí vyvalit sudy s pivem, které se teď už začalo prodávat komukoliv, kdo měl minci patřičné váhy a velikosti. Na náměstí záhy zavládl nefalšovaný hodokvas.

Thor ale myslel jenom na jediné: Gwendolyn. Musel ji najít. Prohlížel všechny okolní tváře a doufal, že ji někde uvidí. Byl si jistý, že tu někde musí být, ale ať se snažil jak chtěl, nikde ji neviděl.

Potom mu někdo poklepal na rameno.

„Věřím, že dívka, kterou hledáš, je tímhle směrem,“ řekl mu Reece a ukázal prstem na druhou stranu náměstí.

Thor se otočil a jeho oči zablýskly. V dáli uviděl Gwendolyn, která k němu nedočkavě spěchala. Když ho uviděla, rozběhla se, aby mu mohla skočit do náručí. Pevně ho objala a on její objetí opětoval. Přitiskla se k němu a nechtěla se pustit. Po chvíli pocítil, jak mu po krku stékají její slzy. Miloval ji a dobře věděl, že ona jeho miluje také.

„Díky Bohu, že jsi v pořádku,“ řekla radostně.

„Celou dobu jsem myslel jen a jenom na tebe,“ řekl Thor. Teď, když ji držel v náruči, byl svět prostě skvělý.

Maličko se od něj odtáhla aby jej mohla políbit. Vydrželi tak dlouhou dobu, zatímco masy lidí proudili kolem nich jako řeka.

„Gwendolyn!“ ozval se Reece radostně.

Otočila se k němu, aby jej také objala. Potom se objevil i Godfrey, podal Thorovi ruku a objal Reece. Bylo to jako velké rodinné shledání a Thor měl pocit, že do té rodiny svým způsobem také patří. Všechny je spojovala jejich láska ke králi MacGilovi – a také nenávisť ke Garethovi.

Ke Gwendolyn se teď přitočil i Krohn. Ona jej s radostným zavýsknutím pohládila po hlavě, načež se leopard postavil na zadní a začal jí olizovat rozesmátou tvář.

„Jsi větší a větší každý den!“ smála se. „Jak ti můžu poděkovat, že se tak pěkně staráš o Thorovu bezpečnost?“

Leopard na ní skákal dál a dál, až jej konečně musela se smíchem odstrčit.

„Pojďme odsud pryč,“ řekla Thorovi. Ze všech stran se tu na ně tlačily masy oslavujících lidí. Vzala ho za ruku a táhla pryč.

Thor se už už chystal ji následovat, když tu se z davu vynořilo několik Stříbrných, kteří chytili Thora a, jako by nic nevážil, jej zvedli vysoko do výše a posadili na ramena jednoho z nich. Když se Thor ocitl nad úrovní ostatních, ozvalo se mocné pozdravné zaburácení tisíce hrdel.

„THORGRIN!“ křičeli všichni.

Potom s ním točili dokola znovu a znovu až z korbele piva, který mu mezitím stačil někdo vsunout do ruky, šplíchala pěna do všech stran. Thor jej pozvedl k ústům a pil. Dav to ocenil radostným jásotem.

Potom byl drsně stržen zase zpátky k zemi. S divokým smíchem spadl zpátky do davu.

„Půjdeme teď všichni na vítěznou hostinu,“ řekl jeden ze Stříbrných a chytil Thora kolem ramen. „Je to hostina jenom pro válečníky. Jenom pro muže. Ty jdeš taky. U stolu pro tebe bude čestné místo.“

Potom ukázal na Reece s ostatními chlapci a dodal: „A vy jdete taky. Teď už jste muži a musíte se k nám přidat.“

Dav nepřestával jásat, zatímco byli chlapci taženi pryč. Thor se ještě na okamžik uvolnil, aby se vrátil ke Gwendolyn. Nechtělo se mu ji hned zase opouštět, ale cítil, že nemá na výběr.

„Běž s nimi,“ řekla mu měkce. „Je to důležité. Oslav vítězství se svými bratry. Je to tradice Stříbrných. Nemůžeš si to nechat utéct. Večer se můžeme setkat u zadních dveří Rytířského sálu a pak můžeme být spolu.“

Thor se k ní naklonil a políbil ji. Držel ji dokud jej ostatní neodtáhli se smíchem pryč a ona mu zmizela v davu.

„Miluju tě,“ stačila ještě říct.

„Já tebe taky,“ odpověděl.

Když jej přátelé vedli pryč, nedokázal myslet na nic jiného než na nádheru jejich očí, které se na něj dívaly s takovou láskou, že si najednou nepřál nic jiného, než ji co nejdříve požádat o ruku a už navždycky ji učinit svou. Možná, že po takovém vítězství dokonce i byl ten správný moment to udělat, pomyslel si.

Možná, že dnešní večer je ten pravý.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Gareth stál ve své komnatě a díval se z okna. Nad Královým Dvorem pozvolna vycházelo slunce a v ulicích se hromadily davy lidí. Bylo mu zle. Na obzoru daleko za městem se rýsovala jeho největší noční můra. Něco, čeho se momentálně obával ze všeho nejvíc. Byla to jeho vlastní armáda, vracející se vítězně do města poté, co porazila McCloudy. V jejím čele jeli Kendrick s Thorem, oba živí, zdraví a oslavovaní jako hrdinové. Síť jeho špiónů pracovaly rychle a spolehlivě, a tak už byl o všem, co se přihodilo, náležitě zpraven. Věděl, že Thor přežil jeho léčku a že je v naprostém pořádku. Teď se ti muži vraceli do města jako zocelená a povzbuzená síla. Všechny jeho plány se strašlivě zvrhly a jemu se z toho až dělalo nevolno. Cítil, jako by se kolem něj svíraly kleště.

Najednou se v místnosti ozvalo jakési zavržení. Gareth se otočil a okamžitě zavřel oči v hrůze z toho, co tam uviděl.

„Otevři oči, synu!“ ozval se hluboký hlas.

Gareth, celý roztřesený, poslechl a vyjeveně zíral na svého otce, který stál kousek od něj. Jeho tělo bylo už v pokročilém stádiu rozkladu, na hlavě mu seděla rezavá koruna a žezlo, které třímal v ruce nebylo o nic méně zašlé. Díval se na syna nesouhlasným pohledem, tak jako ostatně pokaždé.

„Krev si žádá krev,“ řekl jeho otec.

„Nenávidím tě!“ zařval Gareth.

“„NENÁVIDÍM TĚ!”

Nato vytrhl z opasku nůž a rozběhl se k němu.

Netrefil ale nic než vzduch. Síla úderu do prázdna způsobila, že téměř upadl.

Otočil se dokola, ale to zjevení bylo pryč. Byl v místnosti zcela sám. Nejspíš to tak bylo po celou dobu. Nezačíná už ze všeho bláznit?

Rozběhl se napříč místností ke své šatní skříni a horečnatě se v ní začal přehrabovat, dokud konečně nenašel svou opiovou dýmku. Třesoucíma se rukama ji rychle zapálil, zhluboka se nadechl a pak znovu a ještě jednou. Rychle pocítil jak se droga dostává do jeho těla a rozpouští všechno rozrušení. V posledních dnech se obracel k opiu stále častěji – zdálo se, že to byla jediná věc, která dokázala zahnat vidiny jeho otce. Mučilo ho, že tu musel zůstat, připadalo mu, jako by snad duch jeho otce zůstal v hradu uvězněn. Gareth uvažoval, jestli by nemohl přesunout svůj dvůr někam jinam. Nejradši by toto místo úplně srovnal se zemí a s ním všechny vzpomínky na předešlé nenáviděné roky.

Obrátil se zpátky k oknu a otřel si z čela studený pot. Díval se ven. Armáda se přibližovala a on už mohl vidět toho kluka Thora, jak vítězně přijíždí na svém koni. Všichni ti přiblblí poddaní ho oslavovali jako nějakého hrdinu. To v Garethovi probudilo strašlivou žárlivost. Všechny plány, které zosnoval, se nakonec rozpadly na kusy: Kendrick byl na svobodě, Thor byl živ a zdrav, Godfreymu se nějak podařilo přežít útok jedem, kterého přitom ale požil takové množství, že by to zabilo i koně.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.